

DEN *danske* STJERNE

Nr. 6 · Juni 1968

117. Argang

D 20686 E

DEN danske STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 6 · Juni 1968 · 117. Årgang

Udgivet af

Den danske Mission af Jesu
Kristi Kirke af Sidste Dages
Hellige

Don L. Christensen,
missionspræsident,
ansvarshavende redaktør

Nyheder:

Mary Kaiser, redaktør

Koordinator: Evy J. Simonsen

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementsprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 13.- pr. halvår, kr. 25.- for et helt år, i udlandet \$ 3.- pr. halvår, \$ 5.- for et helt år. I løssalg kr. 2.50 pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København K, eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. (De nævnte priser er inklud. moms.)

Tryk:

Paul Giese KG, Offenbach/M.,
Deutschland

Layout:

PBO-Layout-Center, Frankfurt

Det inspirerende budskab

AF MARK E. PETERSEN af De Tolvs Råd

En af Trosartiklerne indeholder blandt andet følgende ord: „Vi tror, at vi må være ærlige . . .” (13. Trosartikel.)

Dette er en af de vigtigste grundsætninger i vor religion, og for mange mennesker er det en af de vanskeligste at efterleve. Ærlighed er lige så vigtigt for sand kristendom som dåben eller opstandelsen for de døde. Den er grundlaget for al karakterudvikling.

Da Han (Kristus) lærte os først at søge Guds rige og Hans retfærdighed, henviste Han til oprigtighed i formål, hvad der er det samme som ærlighed.

Er Kristus delt i noget principsspørgsmål? Har Han at gøre med dobbelte standarder? Regner Han med uærlige midler? Er der nogen dobbelthed hos Ham? Kan dobbelthed da findes hos Hans følgesvende?

Hvad mener Han, når Han siger: „Du må ikke lyve,” „Du må ikke stjæle,” „Du må ikke begære,” „Du må ikke bære falsk vidnesbyrd“?

Giver Han os tilladelse til at fortælle små løgne, med den underforståelse, at vi ikke vil fortælle store?

Tillader Han os at stjæle lidt her og lidt der, forudsat at vi ikke begår store tyverier?

Hvor er det en skam, at så mange mennesker virkelig tror på denne djævelske læresætning! Men der er kun én måde, hvorpå vi kan blive frelst og komme i Hans nærhed. Det er ved at undgå alle former for hykleri og ved ærligt og oprigtigt at holde Hans befalinger.

INDHOLDSFORTEGNELSE

	Åbenbaring. Af Doyle	
	L. Green	205
Formålet med templet. Af	Nogle tanker om gamle templer	
Præsident David O. McKay . . . 187	og deres funktioner. Af	
Hvorfor mormonerne bygger	Dr. Sidney B. Sperry	211
templer. Af Mark E. Petersen . . 194	De sidste dages helliges	
Et blik mod templet. Af John	opfattelse af ægteskabet.	
A. Widtsøe	Af Hugh B. Brown	217

Forside:

Et af de mest fremtrædende træk ved Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er dens lærdomme angående betydningen af templerne og det arbejde, der udføres i dem. Oplysninger om disse og dermed beslægtede emner er af evig interesse for Kirkens medlemmer og deres venner.

Angående yderligere oplysninger om Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige beder vi Dem sætte Dem i forbindelse med Kirkens lokale grene eller skrive til Missionskontoret, Dalgas Boulevard 164, 2000 København F.

Formålet med Templerne

AF PRÆSIDENT DAVID O. MCKAY

(Fra en tale ved indvielsen af Templet i Schweiz samt andre kilder).

Edens Have-værelset i St. George Templet.

Et af de hovedspørgsmål, der sædvanligvis stilles af reportere, journalister og andre, er: „Hvad er forskellen mellem Deres templer og Deres andre kirkebygninger?“ Som alle Kirkens medlemmer ved, er svaret, at templerne er bygget til udførelse af hellige ordinanser — ikke hemmelige, men hellige.

Et af de mest fremtrædende træk ved den gængsige Jesu Kristi Kirke er dens ordinansers og ceremoniers evige natur. F. eks. bliver ægtefolk sædvanligvis, både ved det borgerlige såvel som det kirkelige bryllup kun viet „for tid“ eller „indtil døden skiller jer ad“. Men kærligheden er evig ligesom menneskets ånd; og hvis mennesket

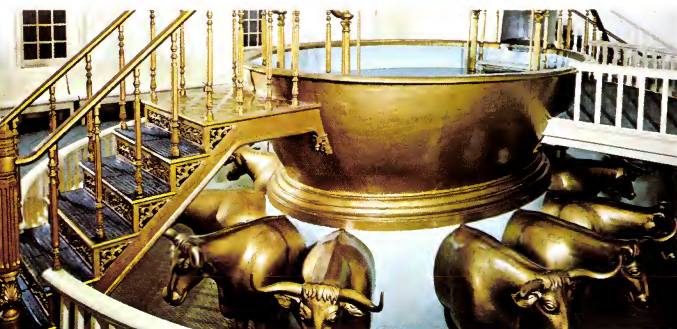
fortsætter efter døden, hvad det gør, vil kærligheden også gøre det.

Dette følger logisk et andet spørgsmål: Hvem skal vi elske i den næste verden? Som svar på dette spørgsmål sagde en amerikansk kvinde, som jeg traf sammen med hendes mand for mange år siden på en rejse til Øerne i Stillehavet: „Vi bør elske alle“. „Ja“, svarede jeg, „vi skulle også elske alle her“. Dette er Frelsens befaling, at elske vor næste som os selv. Men hvis jordiske ting

Besøgnsværelset, hvor der foretages
vielser for evigheden så vel som for tiden
her på jorden.

Dobefonten i templet hviler på tolv ste-
bejrnsokker.

Verdensværelset i templet.

Denne forsamlingsal i St. George Tem-
plet er en rummelig hal, hvor der holdes
særlige møder.

er typiske for himmelske ting, skal vi i åndeverdenen genkende vore kære der og elske dem, som vi elskede dem her. Jeg elsker min hustru mere end jeg kan elske andre folk. Jeg elsker mine børn. Jeg kan have sympati, jeg kan have et ønske om at hjælpe hele menneskeheden, men jeg elsker hende, ved hvis side jeg har siddet og våget over en af mine kære, som var syg, eller måske var gået bort. Disse oplevelser binder det ene hjerte til det andet, og det er en vidunderlig tanke at værne om, at døden ikke kan skille hjerter, som er bundet sammen på denne måde; thi hver af I ægtemænd vil genkende jeres hustru i den anden verden, og I vil elske hende der, som I elsker hende her, og vil komme frem i et nyt og evigt liv i opstandelsen. Hvorfor skulle døden skille jer, hvis kærligheden fortsætter efter døden?

Det skal den ikke og behøver det ikke, thi da Jesus var på jorden, sagde han til sine apostle: „Og jeg vil give dig himmerigets nøgler, og hvad du binder på jorden, det skal være bundet i himlene og hvad du løser på jorden, det skal være løst i himlene“. (Matt. 16:19.) Og med det hellige

De, som anerkender Jesus Kristus, vor Herre, som ophavsmanden til frelse, de, som anerkender Hans udtalelser — ubetingede udtalelser — angående nødvendigheden af lydighed mod visse principper, må nødvendigvis indrømme, at enhver må underkaste sig visse fundamentale ordnanser eller også behøver ingen at underkaste sig dem. Det er altså den simple kendsgerning.

Vi har, som De ved, i den hellige skrift utallige beviser på, at Frelseren hentydede til én Evig Plan. For eksempel, da Nikodemus, medlem af Sanhedrinen, — en mand, som øjensynlig havde lyttet til, hvad Frelseren sagde, og som sandsynligvis havde fulgt Ham — kom til Jesus, tilskyndet af ønsket om at vide, hvad Jesus havde, som saddukæerne og farisæerne ikke havde, og bar sit vidnesbyrd med følgende ord: „Rabbi! vi ved, at du er en lærer, som er kommen fra Gud; thi ingen kan gøre de tegn, som du gør, uden Gud er med ham“. Og så fulgte samtalen, hvor Nikodemus uden tvivl har spurgt: „Hvad skal jeg gøre?“ Og en af de mest bemærkelsesværdige udtalelser, vi har i skriften, blev givet som dette svar: „Ingen kan se Guds

I Skabelses-værelset i Salt Lake Templet forestiller de farverige vægmalerier jordens skabelse.

præstedømmes gengivelse til jorden hævder Kirken, at denne magt atter blev givet til udvalgte mænd, og at i Herrens Hus, hvor ægteskabsceremonien bliver udført af dem, der har den rette myndighed til at repræsentere vor Herre og Frelser, bliver forbindelsen mellem mand og hustru og mellem forældre og børn virkeliggjort for tid og evighed, og derfor vil den familie, der således er blevet viet, fortsætte i evigheden.

Dette er et af templerens formål.

Der er et andet formål — der ikke så let forstås af forespørgerne, for de får et glimt af Guds retfærdighed, eller før vi spørger dem: „Tror De, at en retfærdig Gud ville kræve, at jeg skulle overholde visse principper og ordnanser, for at jeg kunne komme ind i Guds rige, og at han ville tillade Dem at komme ind i Guds rige uden at overholde disse principper og ordnanser?“

rige, hvis han ikke bliver født på ny“. Og „Nikodemus siger til ham: Hvorledes kan et menneske fødes, når det er gammelt? Det kan da ikke for anden gang komme ind i sin moders liv og fødes? Jesus svarede: Sandelig, sandelig siger jeg dig, ingen kan komme ind i Guds rige, hvis han ikke bliver født af vand og ånd“. (Johs. 3:2-5.) Og det er sandt.

Frelserens ord til Nikodemus anerkendes i deres bogstavelige betydning af trofaste medlemmer af Kirken. Skriften gjorde ingen forskel på de levende og de døde. Denne lov henvender sig til alle mennesker, den eneste undtagelse er børn, der dør som små, da de ikke har nogen synd at sone. For at skaffe frelse til alle er det i Templet indrettet således, at de levende kan døbes på de dodes vegne.

Bevis på, at sådant stedfortrædende arbejde blev udført i den første kristne kirke, findes i Paulus's ord til

Verdens-værelset i Salt Lake Templet er symbolsk for den triste og mørke verden, som Adam og Eva blev drevet ud i, efter at de havde nydt af den forbudne frugt.

korinterne: „Hvad vil ellers de opnå, der lader sig døbe for de døde? Hvis døde overhovedet ikke opstår, hvorfor lader de sig så døbe for dem?“ (1. Kor. 15:29). Den såkaldt kristne verden har studset over meningen med denne enkle tekst, og ikke så få kommentatorer har prøvet at bortforklare dens virkelige betydning, at Frelserens lærdomme gælder hele menneskeheden.

Jeg gentager, hvis dåben er nødvendig for det ene menneske, er den nødvendig for alle. Så kan man måske stille det spørgsmål, som en kinesisk student, der studerede på et af vore ledende universiteter, stillede, da han talte med en protestantisk præst: „Hvad med mine forfædre, som aldrig har hørt navnet Jesus Kristus?“

„Ja“, lød svaret, „de er alle fortabt“.

Den kinesiske students retfærdighedssans blev såret, for han svarede straks: „Jeg vil ikke have noget at gøre med en så uretfærdig religion!“ Havde den kinesiske student stillet en „mormon“-missionær dette spørgsmål, ville han have fået dette svar: „De vil få lejlighed til at høre Evangeliet og at blive døbt af vand og ånd, så de også kan komme ind i Guds rige“.

Hvad med vore forfædre, som aldrig har hørt navnet Jesus Kristus? Hvad med de millioner, som er døde uden at have hørt Hans navn? De er allesammen vor Faders børn lige så vel som De og jeg. Er det en kærlig Faders handling at dømme dem til for evigt at være uden for Guds rige, fordi de ikke har haft lejlighed til at høre Jesu Kristi navn?

Nej, det er det ikke. „Vi tror, at . . . hele menneskeheden kan blive frelst ved lydighed mod Evangeliets love og forordninger“. Og vi tror også, at de, som er døde uden at have hørt Evangeliet her i dødeligheden, vil få lejlighed til at høre det i den anden verden.

Hvor gik Kristi Ånd hen, medens Hans legeme lå i graven? Apostlen Peter fortæller os, at Han gik hen for at prædike for de ånder som var i forvaring, de, som forud var ulydige i Noas dage, da arken blev bygget. (Se *1 Peter 3:19-20*.) De, som døde for tusinder af år siden, levede stadig i åndeverdenen, og Evangeliet blev bragt dem, lige-som det vil blive bragt alle vor Faders børn. Dette er altså et andet formål med templet. Man kan få lejlighed til at samle navnene på sine forfædre, som ved

Det celestiale værelse i London Tæmpel.

at blive døbt ved stedfortræder kan blive medlemmer af Guds rige på den anden side, ligesom vi er medlemmer her.

Siden gengivelsen af dette princip og denne skik har Kirkens medlemmer ivrigt søgt i verdens optegnelser efter deres forfædres historie, så de ved stedfortræder kan modtage Kristi Ævangeliums velsignelser. I forbindelse med dette arbejde opretholder Kirken en udstrakt genealogisk organisation.

Disse to store formål — evigt ægteskab (familiebånd for tid og evighed) og at åbne rigets porte for dem, der er døde uden at have haft lejlighed til at modtage Jesu Kristi Ævangelium og dets nødvendige ordinanser — vil, når de bliver prædiked på rette måde, alvorligt og oprigtigt til de ærlige af hjertet, appellere til retfærdigheden hos dem, der elsker sandheden.

Desuden er der tempel-„begavelsen“, som også er en ordinanse, der vedrører menneskets evige rejse og ubegrænsede muligheder og fremskridt, som en retfærdig og kærlig Fader har muliggjort for de børn, som Han har skabt i sit eget billede - for hele den menneskelige familie.

Det er derfor, templer bliver bygget.

Gud hjælpe os til at påskønne Jesu Kristi gengivne Ævangelium i dets altomfattende retfærdighed og barmhjertighed og strålende evige plan. Hele formålet med og betydningen af livet indeholdes i det, med dets store frelsende og forædlende ordinanser, som vil bringe den enkelte til hans højeste muligheder både her og på den anden side, med en evigtvarende forbindelse med sine kære i Guds nærværelse.

Jeg beder af hele min sjæl, at alle Kirkens medlemmer, deres børn og deres børnebørn — og alle mennesker overalt — til sidst må få et glimt af herligheden i Herrens Hus og have visdom til at forstå og styrke til at efterleve Jesu Kristi Ævangeliums principper, som er evige og henvender sig til alle levende personer, og udvikle den åndelighed, som vil bringe fred på jorden og god vilje mellem menneskene.

Øverst til venstre — I dette rådspærelse i Salt Lake Templet holder Det Første Præsidentskab og De Tolvs Råd møde hver torsdag morgen.

Forneden til venstre — Vielser i templerne udføres I værelser som dette, der findes i Manti Templet. Her bliver ægtepar besejlet for tid og evighed.

Midten — Det celestiale værelse i Idaho Falls Templet.

Øverst til højre — Det celestiale værelse i Salt Lake Templet. Disse rigt udstyrede værelser symboliserer det ophøjede mål, som mennesket kan nå ved at leve i overensstemmelse med Evangeliets frelsende principper.

Nederst til højre — I det terrestriale værelse, som dette i Salt Lake Templet, gives der instruktioner angående menneskets evige rejse.

Hvorfor Mormonerne bygger Templer

AF ÆLDSTE MARK E. PETERSEN

Medlem af De Tolv Apostles Råd

Når De har besøgt de templer, der bygges af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, eller De har set fotografier af dem, har De så nogen sinde spekuleret over, hvorfor disse bygninger opføres?

Disse templer er anderledes end alle andre bygninger i verden. Naturligvis har andre folk rejst smukke bygninger, og nogle af dem er blevet kaldt for templer, men der er ingen af dem, der er bygget med det formål eller som fungerer som mormonerens templer.

Hvorfor bygger Sidste Dages Hellige disse templer? Hvorledes anvendes de? Er de samlingssted for gudstjenester eller har de ritualistiske formål? Hvad er det egentlig, der foregår derinde? Hvorfor har de Sidste Dages Hellige investeret så megen tid, så mange kræfter og så mange penge i sådanne projekter?

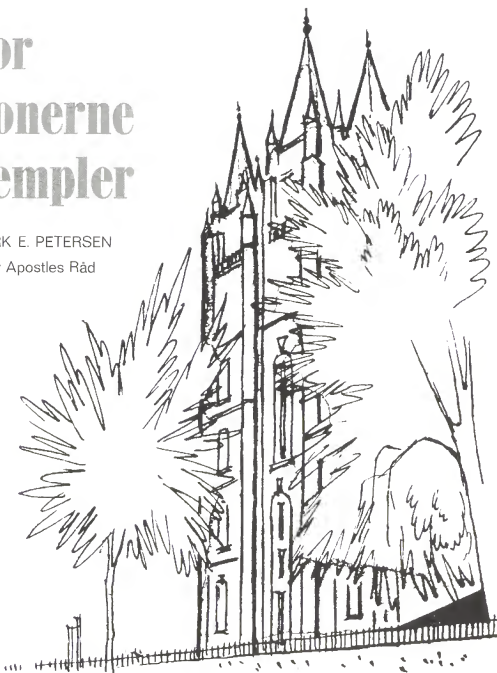
I mere end hundrede år har de bygget templer. Det begyndte med, at profeten Joseph Smith byggede to af disse bygninger og gav udkast til to andre, allesammen i den midt-vestlige del af De Forenede Stater.

Da De Sidste Dages Hellige var rejst vespå, fortsatte de dette arbejde, og i løbet af nogle få år havde de fuldført 4 templer i Utah. Siden den tid har de bygget andre i Idaho, Arizona, Los Angeles, Alberta-Canada, Hawaii, Schweiz, England, New Zealand og Oakland.

Der er investeret mange millioner dollars i dem. Kirkens medlemmer har bygget i både gode og dårlige tider, når de var i den dybeste fattigdom og lidelse, idet de altid gjorde det med tilbedelsens og taknemmelighedens ånd, fordi de adlød Guds vilje.

De Sidste Dages Hellige erklærer, at gennem profeten Joseph Smith blev den Herre Jesu Kristi Evangelium i sin fylde gengivet til jorden. Den „fylde“ betyder fuldkommenhed. Alle ting henhørende under Evangeliet i fordums tid blev ved hjælp af denne gengivelse overdraget menneskene i vor tid.

Bibelen fortæller om hellige ordninger, der blev udført i indviede bygninger til det gamle Israels åndelige frelse. De bygninger, der blev således anvendt, var ikke synagoger; de var heller ikke andre almindelige steder, hvor man mødtes til gudstjeneste. De var specielt bygget til dette bestemte formål. Medens folket drog om i erkenen benyttede de sig af et transportabelt tabernakel. Dette tabernakel kaldes for „Herrens tempel“, og det var f. eks. dér Samuels moder gik op for at bede. (1. Sam. 1:9) Da

deres omvandring var forbi, og de fik en fast ledelse, byggede de et herligt tempel i Jerusalem i stedet for Tabernaklet.

Efter bibelsk forskrift har Herren igen i vor tid sat de frelsende ordninger for alle, som vil tro, i kraft og befaler, at der skal bygges templer, hvori disse hellige ritualer kan udføres.

I fordums tid var to ting nødvendige for et menneske for at kunne opnå Herrens frelsende velsignelser:

- (1) Man skulle leve det retfærdige liv, som fremgår af Herrens bud — og
- (2) man skulle tage del i de frelsende ordninger, der blev udført af Herrens virkelig bemyndigede tjenere.

Selv om nogle af disse ordninger kunne udføres, hvor som helst folk befandt sig, var der andre, der var så hellige, at Herren krævede, at de blev udført i specielt konstruerede bygninger, som f. eks. Tabernaklet eller Templet, som det var i begyndelsen, eller Det store Tempel, som indtog dets plads.

Dér forvaltede præstedømmet de højtidelige ritualer. Ikke enhver kunne komme ind, kun de, som havde vist sig værdige. Ubemyndigede embedsmænd pådrog sig Guds vrede. De hellige ordninger blev aldrig fuldstændig offentliggjort til verden som helhed; de var alt for hellige, men de udvalgte og trofaste deltog med højtidelighed.

Da Evangeliet i disse sidste dage blev gengivet, blev også bygning af templer og templets ordnanser genoprettet gennem profeten Joseph Smith. De Sidste Dages Hellige lærte af deres profet, at de kunne opnå celestial herlighed i den evige verden, men kun ved at „adlyde den celestiale lov og også hele loven“.

Da profeten talte til sit folk den 8. april 1844, sagde han, at tempelordinanserne, således som han forklarede dem, var så vigtige, at „uden dem kan vi ikke opnå en celestial trone. Men der må være et helligt sted beredt for dette øjemed.“ (Profeten Joseph Smiths Lærdomme, side 318—320.)

Uden templer kunne de velsignelser ikke gives. Svaret blev konsekvent det, at de hellige skulle bygge templer, og dette befalede Herren dem at gøre.

I fuld enighed påbegyndte de arbejdet. Det første tempel blev bygget i Kirtland, Ohio. Det står der stadig, selv om det blev indviet i 1836, men det tilhører ikke længere De Sidste Dages Hellige.

Templet i Kirtland var kun forberedende, et tempel, hvori mange af de hellige ritualer blev åbenbaret. Eftersom det kun var forberedende, og eftersom størstedelen af tempelarbejdet blev holdt tilbage til at blive udført i andre templer, blev dette tempel ikke bygget efter den tegning, der er anvendt til de senere bygninger. Der er f. eks. ingen døbefont, intet værelse til vielser og andre vigtige ordnanser. Det blev hovedsageligt bygget til forsamlingen at samles i til gudstjeneste.

Forfølgelse drev de hellige bort fra Kirtland, og deres tempel måtte de forlade. De slog sig ned i Jackson County, Missouri, og indviede en tempelgrund dér, men forfølgelse hindrede dem i at bygge. De skabte sig hjem i Far West, Missouri, ikke langt fra Independence, og lagde dér grundstenen til et tredje tempel, men igen blev de forhindret af forfølgelse.

Stadig under ledelse af profeten Joseph Smith flyttede de til Nauvoo, Illinois, hvor de nedlagde grundstenen til det fjerde tempel, og denne gang gennemførte de bygningen af det til trods for angreb fra deres fjender, som dræbte profeten og hans broder Hyrum.

Efter at have rejst over sletterne til Utah genoptog De Sidste Dages Hellige deres tempelbyggeri med uformindsket iver. De ønskede frelse i Guds nærhed; de forstod, at tempelordinanser var nødvendige for den frelse, og derfor skyede de ingen anstrengelser for at rejse de bygninger, hvori disse ordnanser kunne udføres.

Men hvorledes kunne et tempel være så væsentligt for et menneskes frelse? Var det således i fordums tid? Hvilken rolle spillede templet i Jerusalem i det gamle Israels religiøse livsførelse?

At templet i Jerusalem var mere end en synagoge er fastslået. At det var et helligt sted, hvor kun præstedømmet kunne virke, er også anerkendt. At dets „Allerhelligste“ var reserveret de mest trofaste er velkendt. At der blev udført hellige ordnanser i det, som ikke på nogen måde havde forbindelse med gudstjenesten i den almindelige synagoge, er ligeledes et faktum. Og at det ikke var åbent for de nysgerriges og uindviedes blikke indrømmes også.

Templet i Jerusalem blev vanhelligt af de uværdige, som kom dér og gjorde det til en handelsplads på Jesu tid, hvilket man vil erindre. Det var det, der gjorde Frelseren så vred, at Han drev dem ud af templet med de ord: „Der står skrevet: 'Mit hus skal kaldes et bebohus', men I har gjort det til en røverkule.“

De templer, der bygges i disse sidste dage, er lige så hellige, og derfor er de reserveret de mest trofaste medlemmer inden for Kirken.

Men hvad foregår der i et tempel? Naturligvis er man nysgerrig, når der er noget, der holdes tilbage fra offentlighedens blik.

Når der er blevet bygget templer, er de blevet åbnet for besøg for publikum, som i tusindvis har set dem og beundret deres skønhed. Når bygningerne er blevet indviet og de sædvanlige aktiviteter med tempelarbejdet er begyndt tillades ingen afbrydelse for at betjene turistgrupper.

Når gæsterne går fra værelse til værelse forud for indvielsen af disse templer, får de forklaring om det arbejde, der udføres i dem.

Hovedinteressen drejer sig altid om døbefonten. I hvert tempel hviler denne font på ryggen af 12 sten- eller bronzeokser, idet den derved — som i andre særkender — følger den tegning, profeten Joseph Smith gav, da han på sin tid igen påbegyndte tempelbyggeri under Herrens ledelse.

Hvorfor er der en døbefont i templet? Kan folk ikke blive døbt hvor som helst?

Jo, de levende kan. Men døbefonten i templet er til stedfortrædende dåb, der udføres for de døde.

Dåb for de døde? Er det en kristen lære?

I Brevet til Hebræerne læser vi om de trofastes forfædre, hvorefter forfatteren erklærer, at „de ikke skulle nå til fuldendelsen, uden at vi var med“, hvilket viser, at der er en bestemt forbindelse mellem de levendes og de dodes frelse. (Hebr. 11:40.)

Mange mennesker tror på en eller anden form for stedfortrædende arbejde for de døde, og de brænder lys og holder bønner for dem.

Kristi forsoningsværk var i sig selv et stedfortrædende arbejde. Han døde for os, for at vi kunne leve. Hans lidelser sonede for vore synder. Hans offer var et stedfortrædende offer. „Således elskede Gud verden, at Han gav sin Søn, den Enbårne, for at hver den, som tror på Ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.“ (Joh. 3:16.) „Han blev såret for vore overtrædelser — og vi har fået lægedom ved Hans sår.“ (Es. 53:3—12.) Han gav sit liv som løsepenge for os, som et stedfortrædende offer. (Matt. 20:28.) Hans blod renses os fra al synd. (1. Joh. 1:5—7.) Ved sit blod forløste Han os. (Joh. Ab. 5:9—10.)

Stedfortrædende arbejde for de døde er en bibelsk og kristen lære. Hvis menneskene vil være med til at udføre det, bør de vide, hvilken form for tjeneste, der er antagelig for Gud. Tilsyneladende kan ikke enhver form, som menneskene har udtænkt, blive godkendt. For at finde svaret på dette problem, bør vi spørge os selv, hvad der kræves for at frelse et levende menneske, og derefter undersøge, om Herren opstiller andre krav for at frelse de døde.

Hvad siger Bibelen, at de levende kan gøre for at hjælpe med til at frelse de døde? Skal de brænde nogle lys? Eller fremsige nogle bønner? Skal de sætte føde ind i graven, som man gør det i Østen, eller rejseudstyr eller krigsåben?

Folk, som dør, uden at de har lært om Evangeliet, kan alligevel blive frelst til at være i Guds nærhed. Dette fremgår tydeligt af Skriften. Men hvorledes? Det er spørgsmalet!

Jesus prædikede for de døde. Apostlen Peter forkyndte dette på sin tid, idet han sagde, at efter at Frelseren var død, og medens Hans legeme endnu lå i graven, gik Han som en ånd til de dodes rige og prædikede dér for de folks ånder, som før havde levet på jorden. (1. Peter 3:18—20.)

Derefter giver han os grunden til, at han prædikede: „Thi derfor blev Evangeliet forkyndt også for døde, for at de vel skulle dømmes på legemet, som mennesker dømmes, men leve i ånden, ligesom Gud lever.“ (1. Peter 4:6.)

Disse bemærkelsesværdige udtalelser viser altså klart:

- (1) At Jesus var en person af både ånd og kød, ligesom vi andre.
- (2) At da Jesus gik til de dodes rige, var han stadig sig selv, en person, den ydmyge „Tammermand fra Nazaret“, selv om han var en ånd, der var berøvet sit legeme af kød og ben, idet det var blevet korsfæstet.
- (3) At de døde — også dem, der døde under Syndfloden — også var intelligente personer, stadig-

væk mennesker, selv om de var ånder ligesom Jesus selv.

- (4) At disse døde var så meget i besiddelse af deres fornuft og deres åndsevner, så de kunne høre Evangeliet ligesom menneskene i kødet, selv om de levede i en ånde verden, og at de var levende og vågne og kunne skønne om de ville acceptere eller afvise Kristi lærdomme.
- (5) At Jesus lærte dem Evangeliet, hvilket var deres mulighed for frelse.
- (6) At de efter at have hørt Evangeliet kunne acceptere det eller afvise det, og således „blive dømt ligesom mennesker i kødet“. Hvis de accepterede det, kunne de „leve i ånden, ligesom Gud lever“, nøjagtigt som Skriften forklarede.

Men hvad er nu det for krav, Evangeliet stiller for de levendes frelse? De skal „leve efter Guds vilje“, medens de er i kødet, og rette sig efter både lovene og ordningerne, der f. eks. omfatter dåb i vand.

Er dåb så nødvendigt?

Jesus betragtede den for nødvendig og blev selv døbt „for at fuldkomme al retfærdighed“. (Matt. 3:15.) Kan menneskeheden nøjes med mindre?

Jesu disciple døbte endnu flere, end Johannes Døber. (Joh. 4:1—2.) Og det var Jesus, som forkyndte, at „Den, som tror og bliver døbt, skal blive frelst“. (Mark. 16:16.) Derved gjorde Han dåben lige så væsentlig for frelsen som selve troen. Kan vi så ignorere dåben?

Hvis dåben er så nødvendig for de levendes frelse, er den så mindre væsentlig for de dodes? Kan vi med rimelighed antage, at noget andet ritual vil kunne erstatte dåben, som for eksempel at brænde vokslys eller holde forbøn?

Men hvorledes kan de døde blive døbt? Historien viser, at de første kristne døbte levende på de dodes vegne. Det var en ganske almindelig praksis. Sådan var det på Pauli tid. I virkeligheden brugte han denne kristne praksis fra den første tid som bevis på de dodes opstandelse. Til dem, som tvivlede om opstandelsen sagde han: „Hvad vil ellers de opnå, som lader sig døbe for de døde? Hvis døde overhovedet ikke opstår. Hvorfor lader de sig så døbe for dem?“ (1. Kor. 15:29.)

Dette er altså den virkelige, kristne lære om frelse for de døde. Den samme ordinanse, der blev brugt til de levende, blev også udført for de døde. Der var ikke noget nyt om den sag. Gud krævede ikke én ting for de døde og noget helt andet for de levende. Han behandlede dem alle ens og kunne derfor konsekvent dømme de døde på menneskers vis i kødet, som Peter sagde, selv om de levede i ånde verdenen.

Eftersom Evangeliet blev forkyndt for de døde, blev også udførelsen af dets ordinanser gjort mulig til hjælp for dem.

Da dåb var en ordinanse, der krævede nedsenkning i vand, enten det drejede sig om levende eller døde, og eftersom der ikke var nogen måde, hvorpå man kunne døbe de døde personligt, blev de levende på rette måde døbt for de døde og på deres vegne.

Som en del af Evangeliets gengivelse i disse sidste dage, åbenbarede Herren denne lære og praksis til profeten Joseph Smith og befalede ham at bygge templer, i hvilke disse ceremonier kunne blive udført.

På dette tidspunkt boede de hellige i Nauvoo, Illinois. De hørte efter, hvad Herren befalede dem og forberedte sig på at bygge deres tempel i den by. De sørgede først og fremmest for at få den nederste del af bygningen gjort færdig, og heri opstillede de deres første døbefont. Hensigten var, at de skulle have et fast kar dér til disse stedfortrædende dåbshandlinger, og en sådan blev også bygget senere. Men medens denne faste font blev udarbejdet, anvendte de en af træ, og i denne blev de hellige ordinanser for de døde udført under profeten Joseph Smiths personlige ledelse.

Således blev en af de vigtigste af alle kristne ceremonier, en, som var blevet tilsidesat og glemt siden Peters og Pauli dage, og som dog var så væsentlig og fundamental i Guds frelsesplan for sine børn, indledt.

Hvorledes kunne Han frelse dem uden den? Alle var lige for Ham, og alle skulle behandles ens, alle måtte gå ind under de samme betingelser for frelse i Hans nærhed.

Frelseren forkyndte selv, at Han var både levendes og dødes Gud, „thi alle lever i ham“ (Luk. 20:38), hvorved Han viste, at Han ser dem alle i samme lys.

Derfor blev de levendes dåb på de dødes vegne en almindelig praksis i den nyere tid, akkurat som den var det i fordums tid.

Men i disse templer foregår der — foruden dåbshandlingerne for de døde — andre ting af stor interesse. Et af de travleste steder er det, der kaldes for besøgelsesværelset. Der er sædvanligvis 5—6 værelser i hvert tempel, som bruges til betjening af de mange mennesker, som kommer dér. De repræsenterer det, som af mange betragtes som det vigtigste, grundlæggende princip i Kristi Evangelium.

For at vi bedre kan forstå denne lære, vil vi først påpege, at familielivet er af største betydning for Sidste Dages Hellige. Familierne regnes for at have evig betydning. Mænd og hustruer giver sig for evigheden, ikke kun „til døden skiller dem“.

Når sådanne ægtepar får børn, danner de en del af familiekredsen, som skal høre sammen gennem døden og opstandelsen til det evige liv. Som lykkelige, kærlige mennesker kan de tage alle et godt hjemts dyder og velsignelser med sig ind i udødeligheden, eftersom familielivet bliver en del af vor himmelske tilværelse.

Det er Sidste Dages Helliges lære, at Herren aldrig havde til hensigt, at ægteskabet skulle være noget midlertidigt, der kun skulle høre jordelivet til. Ægteskabet var indstiftet før det jordiske liv begyndte. Det vil fortsætte ud over jordelivet for dem, som er værdige, hvis det gennem Guds kraft er blevet stadfæstet dertil.

Det første ægteskab var Adams og Evas. Det blev indgået, medens de opholdt sig i Edens Have, da der hverken var noget, der hed jordliv eller død. Det blev også stiftet ved Guds evige kraft, som døden ikke kan sætte nogen stopper for.

Da Adam og Eva senere var ulydige mod Herren,

skete der en fysisk forandring med dem, hvorved døden kom ind i verden. Med andre ord, de blev dødelige. Men eftersom deres ægteskab var indgået, før døden muligjordes, og det var højtideligt stadfæstet af Gud, overlevede også det døden. Ægteskabet var en forening for evighed.

Kan andre mennesker også komme til at leve i et evigt ægteskab, ligesom Adam og Eva? Det kan de, hvis ægteskabspagten indgås ved Guds evige kraft. Det er naturligt, at de ægteskaber, der indgås, „til døden adskiller jer“, kun er midlertidige foranstaltninger, der ender ved døden. Det vil naturligvis også kunne forstås, at mennesker, som vier folk, til døden adskiller dem, kun har myndighed, der strækker sig dertil. De har ikke magt til at vie folk for tid og evighed. Men der eksisterer blandt menneskene en magt, som kan binde ægtepar sammen for evigheden. Kan De huske, at inden Jesus opførte til himmelen, gav Han apostlene magt således, at hvad de bandt eller beseglede på jorden skulle være bundet og beseglet i himmelen? (Matt. 16:19; 18:18; Joh. 6:27; Rom. 15:28; 2. Kor. 1:22; Ef. 1:13; 4:30.)

Udøvede apostlene nogen sinde denne magt? Alt, hvad de udførte med deres præstedømmes magt, havde evig betydning. Selv når f. eks. en mand blev døbt, modtog han en evig velsignelse. Er der nogen, der siger, at dåben

kun angår det jordiske liv? Var ikke dåben nødvendig til frelsen i Guds nærhed? Er ikke frelsen en sag, der vedrører evigheden?

Så udførte disse guddommeligt beyndigede og ordnede apostle handlinger på jorden, som var bindende i himlen. Dette betød, at de handlinger, de udførte på jorden, gjaldt for menneskene ikke blot i dette liv, men også i Guds himmelske Rige, efter at de er døde.

Det hørte med til Herrens plan, hvorfor skulle Han ellers give dem magt til at binde i himmelen så vel som på jorden?

Dette punkts betydning understreges yderligere, når vi tænker tilbage på princippet om stedfortrædende dåb for de døde. Vi husker, at Peter sagde, at Evangeliet blev givet til de døde, for at de kunne leve i ånden, som Gud lever, og alligevel blive dømt som mennesker efter kødet.

Dåb for de døde blev indstiftet for at hjælpe til at bygge bro over den kløft, der er imellem at „leve i ånden ligesom Gud“ i den åndelige verden og at være de standarder underlagt, som er opstillet for menneskene i kødet. Levende og døde blev placeret på samme plan for så vidt det angår frelsen, men for at det kunne ske, krævedes en form for præstedømmets myndighed, som kunne godkendes både i dette liv og i det kommende. Derfor var det nødvendigt, at apostlene blev iført denne magt til at binde eller besegle både for livet her og for evigheden.

Som dette princip angår dåben, således gælder det også for ægteskabet, idet dette er indstiftet af Gud. (1. Mos. 2:24—25; 1:28; 9:1,7; 35:11; Hebr. 13:4.) Den Almægtige viede selv det første par, som før sagt inden der eksisterede sådan noget som et jordisk liv. Det var

Han, der gav kvinden Eva til manden Adam og befalede dem at blive mangfoldige og opfylde jorden.

Ved indstiftelsen af dette første ægteskab udøvede Herren naturligvis sin egen evige magt, men bagefter gav Han sine ordnede apostle del i denne samme magt, således at de også kunne udføre handlinger af evig varighed.

Det indrømmes, at denne evige magt havde evigt varende indflydelse på dåbens velsignelser. Er der nogen grund til, at denne samme magt ikke skulle kunne give det ægteskab evig varighed, som blev indstiftet af det samme Væsen, som også indstiftede dåben?

Den bør kunne gøre det — og den gør det. Ægtemænd og deres hustruer kan blive knyttet til hinanden for tid og al evighed ved dette præstedømmes magt, og på samme måde kan børn blive knyttet til deres forældre med evige bånd. Derfor kan familierne holde sammen i al evighed. Mænd og hustruer, som elsker hinanden, behøver ikke at afslutte deres lykkelige forbindelse ved døden. Heller ikke behøver børnene at blive forældreløse for evigt.

Ligesom dåben kan føre dem til Guds nærhed, således kan denne beseglende eller bindende ægteskabsordinansen bevare dem som en familie-enhed.

Kunne himlen nogen sinde være fuldkommen for nogen af os, hvis vi blev berøvet vore kære — hvis de helligste, kærligste bånd i livet blev revet over?

Gud er kærlighed; Han bevarer kærligheden. Vore familieforbindelser er bygget på kærlighed. Han, som har skabt disse bånd, vil bevare dem i sit Rige.

Det er altså derfor, at der i vore templer findes såkaldte beseglingsværelser: fordi der udføres beseglende eller bindende ordnanser i dem. Inden for de hellige mure knæler brud og brudgom ved altret og bliver beseglet eller bundet efter ægteskabets hellige orden for al evighed. Forældre, som ikke før er blevet beseglet til hinanden, kan tage deres børn med til disse værelser, så familien kan blive knyttet sammen gennem Det hellige Præstedømmes magt.

Men hvad med de familier, som er døde? Kan mænd og hustruer, som har forladt dette liv, igen blive fort sammen, selv om døden har brudt deres ægteskabsbånd? Kan de ægteskaber, som blev indstiftet til at være „til døden skiller jer“, blive fornyet på et eller andet evigt eller vedvarende grundlag? Kan døde børn på en eller anden måde blive givet tilbage til deres forældre, som også er døde, således at familien igen kan blive forenet i livet herefter?

Den magt, som binder på jorden og i himlen, er effektiv både i dette liv og i det kommende. Den sørger for de ordnanser, som er nødvendige for både levende og døde. Ligesom den udstrækker dåbens forløsende magt til dem, som lever „efter Guds vis i ånden“, således sørger den også for ægteskabets beseglende ordnanser for de døde, idet de levende fungerer på de dodes vegne.

Hvem kan udføre dette stedfortrædende arbejde? Kan alle udføre det?

Igen må vi huske, at Herrens hus er et ordens hus. Der er ingen forvirring hos Gud. For at alt kan ske med orden, er det bestemt, at enhver mand og kvinde kan

udføre dette kærlighedsarbejde for deres egne bortgange slægtninge.

Men hvorledes kan dette blive gjort? Lad os svare med et spørgsmål: Hvem kender de døde bedre end de dødes blodbeslægtede familie? Hvem har større interesse i dem? Hvem er mere ivrig efter at hjælpe dem?

Men hvorledes kan man give dem den fornødne hjælp? Det kan man derved, at hver familie udarbejder sin egen genealogi for at fremskaffe den nødvendige identifikation af de døde, så ordinanserne kan blive udført. Rigtigt udførte ordinanser udført for rigtigt identificerede personer er antagelige for Herren. Han søger for, at alt sådant arbejde bliver udført i et hus, der er bygget specielt til det formål. Sådanne huse kaldes templer.

Hvorfor bygger Sidste Dages Hellige templer? For at de i dem kan modtage de besejlende velsignelser for sig selv, og udføre de stedfortrædende dåbshandlinger og besejlinger for deres slægt, som — med Peters ord — vil tillade dem at „leve på Guds vis i ånden“ og alligevel blive dømt i overensstemmelse med kødelige menneskers muligheder og standarder.

Under en omtale af dette emne sagde profeten Joseph Smith til sit folk: „Der må imidlertid være et sted, der udtrykkeligt er bygget i dette øjemed, og hvor folk kan blive døbt for deres døde . . . thi hvert eneste menneske, der ønsker at frelse sine brødre, søstre og venner, må særskilt gå gennem alle forordninger for hver enkelt af dem, akkurat som for sig selv.“ (Profeten Joseph Smiths Lærdomme, side 318—320.)

Men hvorledes blev et værk som dette startet i vor tid? Hvilken yderligere baggrund er der for det?

En af de store profetier i Bibelen fortæller om en mission, som den forudoms profet, Elijah, skulle udføre, idet han skulle komme til jorden i de sidste dage, „for Herrens store og frygtelige dag kommer“. Hans komme var så vigtigt, siger Skriften, at hvis det slog fejl, ville hele jorden blive slået med band.

Malakias har optegnet profetien med de sidste få ord af sin bog. De lyder således:

„Se, jeg vil sende jer profeten Elijah, før Herrens store og frygtelige dag kommer, og han skal vende fædreens hjerter til børnene og børnenes hjerter til deres fædre, at jeg ikke skal komme og slå jorden med band.“ (Malakias 4:5—6.)

Der er to interessante ting ved denne profeti.

For det første omtaler den et bestemt tidspunkt. Malakias siger, at Elijah skal komme til jorden, inden Herrens store og frygtelige dag kommer. Vi lever i den periode, der går lige forud for den dag. Ifølge tidernes tegn ved vi, at Kristi komme er nær. Ved det samme tegn kan vi vide, at Elijahs komme var reserveret til den tidsperiode, vi lever i.

Spørgsmålet er nu, om hans komme endnu ligger i fremtiden, eller om han er kommet lige fornylig, og — hvis det er tilfældet — hvem han så er kommet til.

Lad os bestemme det gennem en undersøgelse af det andet vigtige punkt i denne profeti: Årsagen til at han kommer.

Malakias opstiller tydeligt Elijahs mission: at få den nulevende og de bortgange generationer til at interessere sig for hverandre, at „vende børnenes hjerter til deres fædre“. Med andre ord, det helt nøjagtige formål med hans komme var at skabe interesse i levende mænds og kvinders hjerter for deres forfædre.

Eftersom formålet med hans mission er så tydeligt bestemt i Skriften, er der kun tilbage at finde ud af, om han er kommet. For at kunne det må vi besvare dette spørgsmål:

Er der en fornylig opdukning og vidt udbredt interesse blandt de levende for deres forfædre?

Hvis vi som resultatet af denne undersøgelse finder, at det er der ikke, kan vi tage det for givet, at Elijah endnu ikke er kommet. Men hvis det modsatte sker, at vi opdager, at der er vidt udbredt genealogisk aktivitet, kan vi acceptere det som et direkte bevis på, at han er kommet.

Det fremgår tydeligt af Skriften, at der ikke vil være almindelig interesse for forfædrene forud for profetens komme, for det var nemlig ham, der skulle vække den.

Heraf kan vi vide, at hvis vi kan finde resultaterne af hans mission, så er han kommet, så er hans værk sat igang, og profetien er blevet opfyldt.

Hvilke fakta foreligger der i denne sag?

Interessen for genealogi er her. Den er af ny oprindelse, og den er så vidt udbredt, at den har vendt levende menneskers hjerter til deres forfædre i næsten hver eneste nation i den såkaldte vestlige verden.

Adskillige hundrede foreninger er blevet organiseret i de senere år med det formål at udfærdige anetavler.

Private mennesker i hundred tusindvis er optaget af at søge optegnelser om deres forfædre. Slægtsforskningsgrupper er opstået i snesevis; værdighed til medlemskab

i disse grupper hviler på bevis for, at man stammer fra en eller anden højtåret statsmand, militærperson eller pioner.

Der udgives mange genealogiske tidsskrifter i forskellige nationer, og visse aviser med udbredt læsekreds har haft spalter alene til genealogi.

Store biblioteker er oprettet i forskellige lande med det specielle formål at samle genealogisk materiale og familiebiografier.

Hundred tusinder af bøger med sådanne data er blevet udgivet i løbet af det sidste århundrede, og så stort har offentlighedens krav været efter den slags tryksager, at de offentlige biblioteker i De Forenede Stater har fundet det nødvendigt at oprette genealogiske afdelinger, mange steder med udlærte genealoger som ledere.

Ved hjælp af microfilm har man yderligere kunnet kopiere og opbevare optegnelser fra mange egne af verden. Disse microfilm-optegnelser anvendes af undersøgere ved hjælp af læsemaskiner og hører nu til de rigeste hjælpepekilder til genealogisk oplysning.

At så mange skønlitterære værker med et genealogisk eller familiehistorisk tema er kommet frem, er også en forklaring på offentlighedens reaktion over for dette emne. Så populære er i virkeligheden nogle af disse bøger blevet, at de var blandt bestsellerne, da de udkom. Blandt de forfattere, der havde succes med denne form for skønlitteratur, er Kathleen Norris, Booth Tarkington, John Galsworthy, Pearl Buck m. fl.

I England, Frankrig, Tyskland, Sverrig, Danmark, Norge, Skotland og andre europæiske lande har regeringerne krævet, at genealogiske data skal opbevares, og i mange tilfælde har de oprettet arkiver til dette formål.

Siden nu Elijah, hvis komme vækkede denne interesse, gennem profeti var bestemt til at komme i de sidste dage „før Herrens store og frygtelige dag kommer“, har vi tilbage at finde ud af, om denne vældige genealogiske aktivitet er af nyere dato.

Americana Encyclopedia siger:

„I De Forenede Stater var genealogi i almindelighed et emne, man ignorerede, indtil sidst i det 19. århundrede, da organisationen af patriotiske, statistiske og nybyggergrupper vækkede interessen for genealogi.“

New Standard Encyclopedia støtter ovennævnte leksikon og siger:

„Der har vist sig en stigende interesse, især i De Forenede Stater, for alt, hvad der vedrører genealogisk undersøgelse, og den danner en meget betydelig del af historien. Dette skyldes hovedsagelig udviklingen af slægtsforskningsforeninger, som har blomstret i De Forenede Stater siden 1890.“

Disse to autoriserede værker nævner altså den sidste del af det 19. århundrede som den periode, da der opstod en almindelig interesse for det emne.

Man har lagt mærke til, at dannelsen af slægtsforskningsforeningerne styrkede det genealogiske arbejde. *Nelsons Encyclopedia* forklarer:

„Patriotiske (slægtsforsknings-) foreninger ... I De Forenede Stater, organisationer, hvori medlemmerne er knyttet til hinanden i arbejde for fædrelandet, og hvor i mange tilfælde værdighed til medlemskab afhænger af nedstamning fra forfædre, som deltog i den begivenhed, som foreningen er til minde om. Disse foreninger — særlig dem, der har med slægtsforskning at gøre — offentliggør registre med deres medlemmers anetavler og optegnelser om deres forfædre. De fejrer årstallene for vigtige begivenheder i historien og opelsker broderskabsfølelse mellem dem, der har været med i krig samt deres efterkommere.“

Fortegnelser over disse foreninger og deres formål — særlig vedrørende studier af forfædre — findes i alle store leksika.

Disse organisationer omfatter sådanne grupper som „Sønner af Den amerikanske Revolution“, „Døtre af Den amerikanske Revolution“, „Foreningen for Mayflowers Efterkommere“, „Koloni-Guvernørernes Efterkommeres Orden“, etc.

Deres virke afslører, at „børnenes hjerter“ vendes imod fædrene på andre måder end lige netop udarbejdelsen af familiens historie og anetavler. Der vises interesse for, at historiske bygninger bevares, at der rejses monumenter på steder, hvor deres forfædre vandt herlige sejre, at gravsteder markeres, og at man anlægger mindeparker.

Mange af disse foreninger opstod omkring 1890, men der var nogle af dem, der blev dannet allerede i 1850. Naturligvis krævede det nogle få år, inden de enkelte interesseområder blev delt op i organiserede foreninger med speciel interesse for slægtsforskning. For derfor at komme til det bestemte tidspunkt, da interessen begyndte, må vi tilbage til et år, der ligger lidt længere forud end 1850.

Som svar på et brev til F. A. Virkus, administrerende direktør for „Institute of American Genealogy“, med spørgsmål om, hvornår interessen for genealogi begyndte i Amerika, svarede denne:

„I 1844 blev New England Historical Genealogical Society stiftet i Boston, og genealogien i Amerika daterer sig i virkeligheden fra denne forenings oprettelse.“

For at vise, hvor spinkel interessen var for dette emne

i 1844, skriver Josephine E. Rayne, bibliotekar for New England Historical Genealogical Society, følgende:

„Da vor forening blev dannet, var en enkelt bogreol nok til at indeholde hele biblioteket, og hvis foreningen dengang havde ejet ét eksemplar af hver amerikansk bog eller skrift, der ene og alene handlede om genealogi, ville en enkelt hylde have været passende til den afdeling af biblioteket. Men nu har vi i vort special-bibliotek ca. 80.000 bøger og adskillige tusinde brochurer.“

På vor vej til det nøjagtige tidspunkt, da den genealogiske interesse i Amerika begyndte at brede sig, finder vi en yderst vigtig paragraf i registret for New England Society for 1847, hvori grundlæggerne omtaler årsagerne til, at de organiserede sig, hvilket skete i 1844. De siger:

„Den tid er kommet, da en opvågning og voksende interesse mærkes i dette land for udøvelsen af — og især for resultatet af — historiske og genealogiske undersøgelser, og da den praktiske betydning, både for de enkelte og for samfundet, af den kundskab, der opnås gennem sådanne undersøgelser, er ved at finde påskønnelse. De historiske og statistiske foreninger, og de foreninger som interesserer sig for oldgranskning, og som er opstået for nogle få år siden i de fleste af Staterne, er tilstrækkeligt bevis for dette faktum.“

Læg mærke til, at foreningens stiftere siger, at denne interesse er „opstået for nogle få år siden i de fleste af Staterne“. Og de stiftede selv deres forening i 1844.

Vi har påvist, hvilken vældig, international interesse, der er opstået for genealogi, og at den begyndte nogle få år før 1844. Ifølge Skriften var det Elijah, der skulle vække denne interesse. Så må Elijah altså være kommet

nogle få år før 1844 for at kunne have startet en bevægelse (ifølge profeti), som pludselig blev virksom på det tidspunkt.

Og Elijah kom!

Der findes en sætning i Peters 1. Brev, hvor der henvises til Syndfloden på Noas tid, og som lyder således: „ . . . nogle få, det vil sige otte sjæle blev frelst gennem vand.“ (1. Peter 3:20.)

Nøjagtigt „nogle få, det vil sige otte“ år før 1844, det årstal, da den første genealogiske forening blev dannet, viste Elijah sig som opfyldelse af Malakias' ord.

I et tempel, som var bygget af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i Kirtland, Ohio, viste Elijah sig i sin herlighed for jordiske, dødelige mennesker, den 3. april 1836. Der overdrog han Joseph Smith, „mormonprofeten“ og hans medarbejder i tjenesten, Oliver Cowdery, kraft fra det høje. Ved dette besøg erklærede han, at han var kommet som en opfyldelse af Malakias' ord om at vende børnenes hjerter til deres fædre — med andre ord for i dødelige menneskers hjerter at skabe denne genealogiske interesse for deres fædre.

Er der noget bevis for, at Elijah viste sig?

Hver eneste genealogisk forening, bibliotek og tidskrift; hver eneste genealogiske optegnelse; hvert eneste navn på hver eneste side af hver eneste anetavle, og hvert eneste menneske i De Forenede Stater og alle andre lande, som er optaget af at søge efter sine døde, er et fysisk vidnesbyrd om, at Elijah kom, fordi de hver især tilkendegiver opfyldelsen af den profets mission „at vende børnenes hjerter til deres fædre“, således som Malakias havde forudsagt.

Forts. på side 219

Et blik mod Templet

AF ÆLDSTE
JOHN A. WIDTSOE
(1872-1952)
Tidligere medlem
af De Tolvs Råd

BYU

folkedansere

i Danmark

Folkedanserne fra Brigham Young University i Utah vil igen komme til Danmark og vil give opvisning følgende steder:

4. juli —
Rebild Bakker kl. 13.00

4. juli —
Aarhus Tivoli kl. 19.30

5. juli —
Lions Club, Lyngby

6. juli —
Mercur Teatret,
København kl. 19.30

8. juli —
Tivoli, København

Nærmere oplysninger om opvisningerne vil følge i juli-nummeret af Stjernen

Missionspræsidentskabet

Templet er Herrens hus eller hjem. Skulle Herren besøge jorden, ville Han komme til sit tempel. Vi er af Herrens familie. Vi er Hans børn, avlet i vort før-jordiske liv. Ligesom den jordiske fader og moder og deres børn samles i familiens hjem, vil derfor de værdige medlemmer af Herrens familie samles, således som vi gør det, i Herrens hus.

Templet er et sted hvor vi får belæring. Her gennemgås Evangeliets principper, og dybe sandheder om Guds rige åbenbares. Hvis vi går ind i templet med den rette ånd og er opmærksomme, går vi ud derfra beriget med kundskab og viden om Evangeliet.

Templet er et sted med fred. Her kan vi lægge vore bekymringer og besværligheder fra den ydre, urolige verden til side. Her bør vort sind dreje sig om åndelige kendsgerninger, da vi her kun beskæftiger os med åndelige ting.

Templet er et sted med pagter, som vil hjælpe os til at leve retskaffent. Her erklærer vi, at vi vil adlyde Guds love, og lover at bruge Evangeliets dyrebare kundskab til vor egen velsignelse og menneskets bedste. De enkle ceremonier hjælper os til at gå ud fra templet med den store beslutning at føre an i bestræbelsen på at leve så vi er værdige til Evangeliets gaver.

Templet er et sted med velsignelse. Vi får forjættelser, som strækker sig fra tiden til evigheden, kun betinget af vort trofasthed. De vil hjælpe os til at forstå vore himmelske forældres nærhed. Præstedømmets magt bliver således givet til os i ny og større udstrækning.

Templet er et sted, hvor der vises ceremonier, der vedrører guddommelighed. Livets store mysterier, med menneskets ubesvarede spørgsmål, bliver her tydeliggjort: (1) Hvor kom jeg fra? (2) Hvorfor er jeg her? (3) Hvor går jeg hen, når livet er forbi? Her fremhæves den store betydning som ånden har frem for alle andre ting i livet.

Templet er et sted med åbenbaring. Her kan Herren give åbenbaring, og enhver kan få åbenbaring til at hjælpe sig i livet. Al viden, al hjælp kommer fra Herren, direkte eller indirekte.

Selv om Han måske ikke er her personlig, er Han her ved sin Helligånd og ved jordiske mænd, som holder Præstedømmet. Ved denne Ånd kan de lede Herrens

værk her på jorden. Enhver, som går ind på dette hellige sted med tro og bøn, vil finde hjælp til at løse livets problemer.

Det er godt at være i templet, Herrens hus, et sted, hvor vi får belæring gennem Præstedømmet, hvor der er fred, pagter, velsignelser og åbenbaring. Vi bør i vort hjerte have stor taknemmelighed for dette privilegium og et ivrigt ønske om at besidde den ånd, som findes der.

Templet er, med sine gaver og velsignelser, åbent for alle, som retter sig efter Jesu Kristi Evangeliums krav. Enhver, som er værdig, kan henvende sig til sin biskop eller grenspræsident for at få en anbefaling til at gå ind i templet.

De ordinanser, som udføres her, er hellige; de er ikke mystiske. Alle, som tager imod Evangeliet og efterlever det, og holder sig rene, kan få del i dem. Ja, alle trofaste medlemmer af Kirken indbydes og opfordres indtrængende til at gøre brug af templerne og få del i dets privilegier. Det er et helligt sted, hvor hellige ordinanser gives til alle, som har vist sig værdige til at få del i dets velsignelser.

Alt hvad Evangeliet tilbyder, kan udføres i et tempel. Dåb, ordinationer i Præstedømmet, vielser og beseglinger for tid og evighed for de levende og de døde, endowments for de levende og de døde, belæring om Evangeliet, råd om arbejdet i gerningen, og alt andet der hører til Evangeliet, udføres her. Ja, i templet findes et uddrag af hele Evangeliet.

Man kan ikke vente, at tempel-ceremonierne kan forstås i alle enkeltheder den første gang man „går gennem“ templet. Derfor har Herren sørget for, at man kan gøre det gentagne gange. Tempelarbejde må først gøres af hver enkelt for ham eller hende selv; derefter kan det gøres for ens afdøde forfædre eller venner så ofte som omstændighederne tillader det. Dette arbejde vil åbne dørene til frelse for de døde, og vil også hjælpe til at fæstne naturen og betydningen af endowment og de forpligtelser der følger med, på de levendes sind. Ved at holde os endowment for øje til stadighed, vil vi bedre være i stand til at udføre vore pligter i livet under indflydelse af evige velsignelser.

Templets ceremonier er udførligt omtalt i den åben-

baring, der findes i afsnit 124, vers 39 til 41 i Lære og Pagter: „Derfor, sandelig siger jeg jer, at jeres salvelser, jeres tvætninger og dåb for de døde, jeres højtidelige sammenkomster, jeres mindefester om jeres ofringer ved Levis sønner og jeres orakler på jeres allerhelligste steder, hvor I får meddelelser, jeres anordninger og lovbud til begyndelse af åbenbaringerne og Zions grundlæggelse og for alle dens indbygges hellighed, ære og begavelse, er indstiftet gennem mit hellige hus's forordninger, og mit folk har altid befaling om at bygge et sådant hus til mit hellige navn.

Og sandelig siger jeg jer: Byg dette hus til mit navn, så jeg deri kan åbenbare mit folk mine forordninger.

Thi jeg vil i nåde åbenbare min kirke ting, der har været skjult fra verdens begyndelse, og som hører ind under tidernes fyldes uddeling.”

I templerne er alle ens klædt i hvidt. Hvidt er symbolet på renhed. Intet urent menneske har ret til at gå ind i Guds hus. Desuden symboliserer den ensartede klædedragt, at for Gud vor Fader i himlen er alle mennesker lige. Tiggeren og bankmanden, den lærde og den uvidende, fyrsten og den fattige sidder side om side i templet og er af lige stor betydning, hvis de lever retskaffent for Gud Herren, deres ånders Fader. Det er åndelig belæring og forståelse man modtager i templet. Derfor er alle lige for Herren.

Lige fra begyndelsen til slutningen er det at gå gennem templet en vidunderlig oplevelse. Det er opløftende, belærende. Det giver mod. Kandidaten sendes bort med forøget forståelse og kraft til sit arbejde.

Templets love og endowment-pagterne er smukke, gavnlige, enkle og lette at forstå. At overholde dem er lige så enkelt. Det er imidlertid forunderligt, at Profeten Joseph Smith, som ikke havde lært meget om verdslige ting, kunne anbringe dem i den rigtige rækkefølge og derved lægge grundvolden til menneskets åndelige fremgang. Dette alene retfærdiggør vor tro på, at Joseph Smith blev ledet af kræfter, der lå uden for dødelige menneskers.

For dem, som går ind til arbejdet i templet med tro og helt overgiver sig til Herrens vilje, vil dagen blive en strålende oplevelse. Lys og kraft vil komme til dem og hjælpe dem med alt hvad de fremtidige år vil kræve af dem.

Hvor som helst man vender sig til vor Herre Jesu Kristi åbenbarede Evangelium, og især i templet, vokser den overbevisning, at Guds værk er genoprettet til Hans særlige formål i de sidste dage. Tempelarbejdet er beregnet til at hjælpe og bistå os til at gøre os skikket til dette mægtige værk: "... at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket." (Moses 1:39.)

Johannes profeterer på øen Patmos om kommende ting: „Og derefter så jeg en engel . . . han havde et evigt Evangelium at forkynde for dem, der bor på jorden . . .“ (Åbenb. 14:6.)

ÅBENBARING

AF DOYLE L. GREEN chefredaktør, Improvement Era

Forbindelse mellem Gud og Hans udvalgte repræsentanter her på jorden har altid været et tegn på Hans sande Kirke. Herren vandrede med Adam og talte med Ham i Edens Have og ledede sit folks aktiviteter gennem sine profeter ned gennem Det gamle Testaments tidsaldrer. Enok, Noa, Abraham, Jakob, Moses, David, Esajas, Daniel, Malakias, ja, alle Det gamle Testaments profeter blev vejledet af Ham.

Profeten Amos gav udtryk for denne vigtige sandhed, da han skrev:

„Nej! Den Herre Herren gør intet uden at have åbenbaret sin hemmelighed for sine tjenere, profeterne.“ (Amos 3:7.) Og Salomon understregede det, da han sagde: „Uden syner forvildes et folk . . .“ (Ordspr. 29:18.)

Selv vor Herre Jesus Kristus søgte og modtog bestan-

dig vejledning fra sin Fader. Ved to lejligheder talte Gud fra himlen, vidnede for sin Søn og støttede Ham, idet Han ved Hans dåb og atter på Forklarelensens Bjerg erklærede: „Denne er min Søn, den elskede; i Ham har jeg velbehag.“ (Matt. 3:17; 17:5.)

I en periode efter Jesu død, i det tidsrum der dækkes af de sidste bøger i Det ny Testamente, vedblev Herren at åbenbare sin vilje til mennesket. Han vejledede de elleve apostle, da de skulle vælge et nyt medlem til kvorum'et; Han talte til Saulus i nærheden af Damaskus; Han sendte den forjættede Helligånd til at være en Trøstermand og en Åbenbarer for Hans folk; Han åbenbarede mange sandheder til Johannes på øen Patmos.

Beviset er tydeligt. I alle de forvaltninger, hvor det sande Evangelium har været her på jorden, har Gud styret sit værk gennem sine profeter.

En af profeterne i Mormons Bog, Moroni, forkyndte: „Og atter taler jeg til jer, som ikke vedkender jer Guds åbenbaringer og siger, at de er afskaffet, så der ikke gives åbenbaringer, ej heller profetier . . .

„Se, jeg siger jer, at den, som fornægter disse ting, kender ikke Kristi Evangelium . . .

„Thi læser vi ikke, at Gud er den samme i går og i dag og til evig tid, og at der ikke hos Ham findes forandring eller skiftende skygge?“ (Mormon 9:7-9.)

Profeten Nephi skrev: „Ve dem, som siger: Vi har modtaget Guds ord, og vi behøver ikke mere deraf, for vi har tilstrækkeligt!

„Thi se, således siger Gud Herren: Jeg vil give menneskenes børn linie på linie, bud på bud, lidt her og lidt der; og salige er de, der giver agt på mine bud og låner øre til mit råd, thi de skal lære visdom; og til ham, som modtager, vil jeg give mere; og fra dem, som siger, vi har nok, fra dem skal endog tages det, de har.“ (2 Nephi 28:29-30.)

Jesus erklærede over for Peter, at han var den klippe, som Han ville bygge sin Kirke på. (Se Matt. 16:17-18.)

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige blev grundlagt ved åbenbaring. Som svar på den unge Joseph Smiths oprigtige bøn åbenbarede Gud og Hans Elskede Søn sig for ham. I de år der fulgte efter dette vidunderlige syn modtog Joseph Smith stadig vejledning og råd, ikke alene gennem inspiration, men også ved direkte besøg af andre himmelske sendebud. Gennem ham blev Evangeliets strålende sandheder åbenbaret i deres fylde og renhed.

Men hvis Evangeliets fyldte blev gengivet til Profeten Joseph Smith, er åbenbaring da stadig nødvendig?

Måske har der aldrig før været et tidspunkt, hvor der var mere brug for hjælp og vejledning fra Gud, end der er i vor forpinte og besværlige tid. Spændingerne i verden vokser. Familiebånd svækkes. Hver dag bliver det mere og mere tydeligt, at mennesket styrer mod at ødelægge sig selv. Måske er det det, som fik en kendt aviscommentator til at sige, at det vigtigste budskab, som kunne sendes ud til verden i dag, ville være at Gud igen havde talt til mennesket.

Ville en retfærdig og kærlig Gud forlade sine børn i en periode, som måske er den mest kritiske i verdenshistorien?

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige bevidner for alle folk, at åbenbaring ikke er hørt op, at himlene ikke er lukket, at Herren *har* åbenbaret sig for mennesket i vore dage, at Hans sande Kirke findes på jorden i dag, og at Han styrer den gennem levende profeter.

Lad os i korthed undersøge nogle få af beviserne.

Profeten Joseph Smiths fjender troede at hans død ville bringe Kirken til ophør, så han blev dræbt af en ubarm-

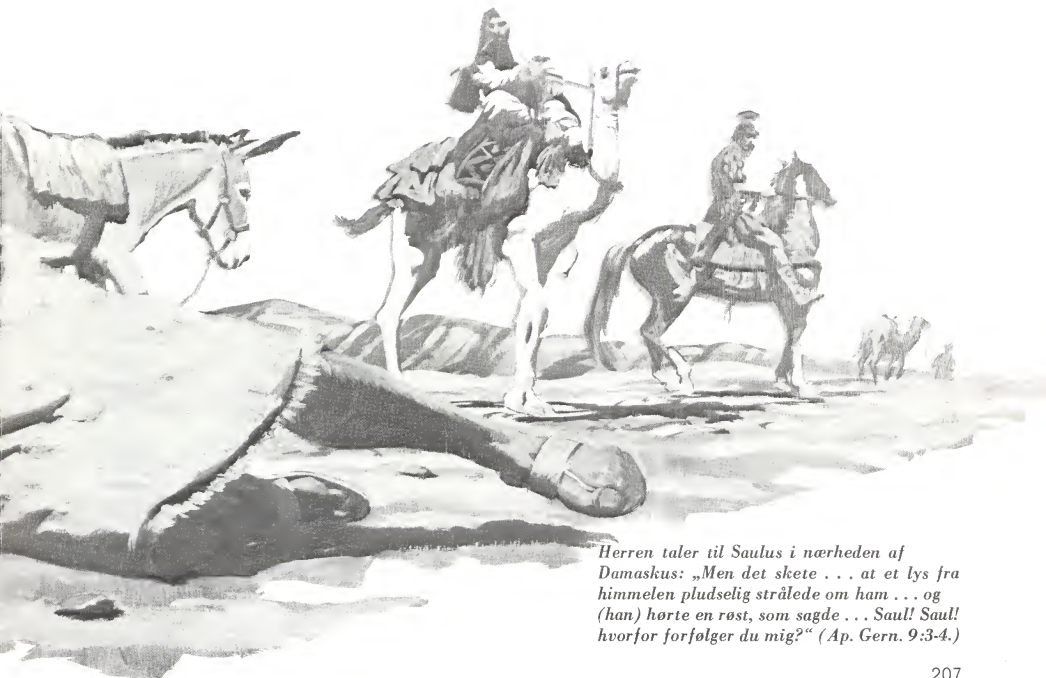
hertig pøbelhob. Kirkens medlemmer blev drevet fra deres hjem. Mange troede de ville omkomme i ørkenen, men på grund af en anden profet, Brigham Youngs, inspirerede ledelse, den mand, som Herren havde beredt til at følge efter Profeten Joseph Smith, rejste flygtningene med vogne og håndkærrer omkring 2000 kilometer over ugæstmild slette og prærie for at søge asyl i Rocky Mountains' dale.

De drog ind i et ørkenland, som ingen andre syntes at ville have, og deres profet-leder modstod urokkeligt da nogle bønfuldt ham om at fortsætte til Californiens frodige land, idet han sagde at han i et syn havde set den Store Saltsødal et år eller mere før de kom til den.

Da jorden viste sig at være for hård og tør til at så deres sæd, førte pionererne vand fra bjergbækkene ned over den, og begyndte dermed den moderne kunstige vanding i Amerika.

Da græshopperne truede deres høst, kom der måger for at tilintetgøre dem, et lige så stort mirakel, som det gamle Israel nogensinde havde oplevet.

I deres hjem i bjergene led pionererne under indianeroverfald, sult, tørst, pest og alle andre vanskeligheder.

Herren taler til Saul i nærheden af Damaskus: „Men det skete . . . at et lys fra himmelen pludselig strålede om ham . . . og (han) hørte en røst, som sagde . . . Saul! Saul! hvorfor forfølger du mig?“ (Ap. Gern. 9:3-4.)

Men de overlevede. Og under inspirerede ledere blev der skabt et blomstrende rige af den øde ørken. Om dette sagde Brigham Young: „Jeg ønsker ikke, at folk skal forstå, at jeg havde noget at gøre med, at vi flyttede hertil, det var den Almægtiges forsyn . . .“ (*Journal of Discourses*, Vol. 4, p. 41.)

Efterhånden som industrien erstattede farmen, hvad der resulterede i perioder med arbejdsløshed og depression, blev Kirkens ledere inspireret til at oprette et stort velfærdsprogram til hjælp for omsorgen for Kirkens trængende medlemmer og for at beskytte dem mod farerne ved at modtage offentlig arbejdsløshedsunderstøttelse.

Efter at være blevet instrueret af Herren om behovet for uddannelse, oprettede Kirkens ledere skoler, universiteter og i de senere år seminarier og religionsinstitutter. Utah står som nummer 1 i U.S.A. med hensyn til uddannelsesresultater, selv om det er nummer 32 med hensyn til økonomisk evne til at støtte uddannelse.

I dag fortæller uimodsigelige videnskabelige forskninger om farerne ved at ryge cigaretter. I over 130 år har Kirken forkyndt Guds åbenbarede ord — at tobak ikke er godt for mennesket.

I dag er vi alvorligt bekymret over kommunismens farer. Fra begyndelsen af Kirkens oprettelse har lederne lært os, at vi nidkært må vogte os imod alt, som vil tage vor gudgivne frihed bort.

Efterhånden som forholdene udviklede sig sådan, at der blev mere fritid og flere fristelser for unge mennesker, blev Kirkens ledere inspireret til at organisere et aktivitetsprogram for de unge, som vækker beundring hos alle, som lærer det at kende.

Efterhånden som skiftende forhold truede hjemmets solidaritet og hellighed, indstiftede lederne et altomfattende ugentligt familiehjemmeaften-program for hele Kirken. Præsident David O. McKay understregede fornylig betydningen af dette, da han sagde: „Ingen anden succes

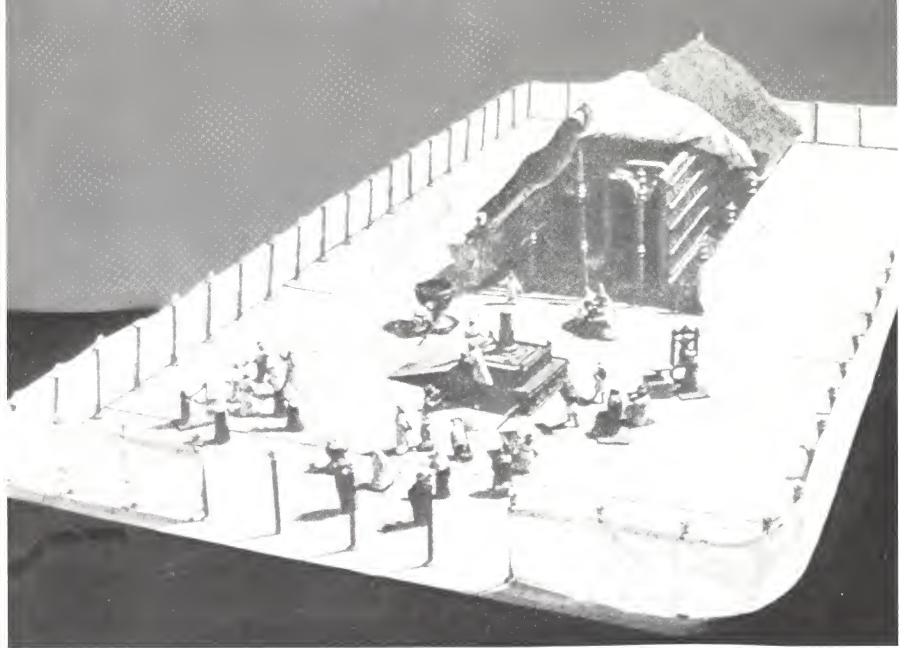

Engelen viser sig for Zakarias i templet.

kan opveje fiasko i hjemmet." (*The Improvement Era*, juni 1964, Vol. 67, p. 445.)

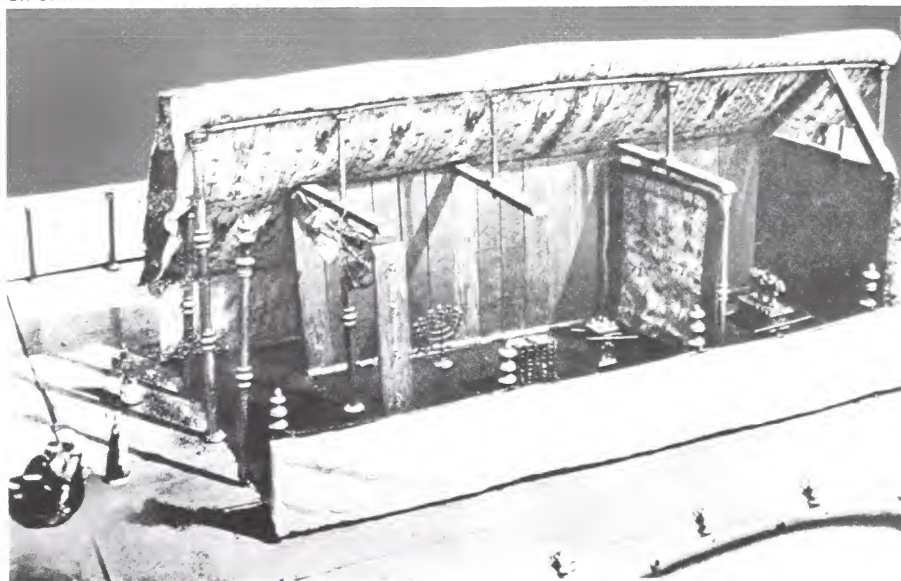
Mange har undret sig over Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges kraft og vitalitet. En skribent kommenterede fornylig „dens mærkelige talent for at antage moderne forhold uden at ændre sine grundlæggende principper.“

Svaret er åbenbaring — åbenbaring til Kirkens Profet om ledelsen af Kirken, og åbenbaring til de enkelte medlemmer til vejledning i deres eget liv. Åbenbaring er et tegn på Guds sande Kirke. ○

Dr. Schick's rekonstruktion af Moses' Tabernakel.

Dr. Schick's rekonstruktion af det indre af Moses' Tabernakel.

Nogle tanker om gamle templer og deres funktioner

AF DR. SIDNEY B. SPERRY
Professor i gammel-testamentlige sprog og litteratur
Brigham Young University

Man skal blot læse skrifterne omhyggeligt, især de nyere skrifter, for at opdage at templer må være blevet bygget og brugt i meget gamle dage, ja selv den gang patriarkerne før syndfloden levede. I Lære og Pagter, afsnit 124:39, taler Herren om sit hellige hus: "... mit folk har *altid* befaling om at bygge et sådant hus til mit hellige navn." (frømhævelse ved forfatteren.) Og hvorfor skulle templer ikke være lige så nødvendige til at give de hellige endowments til de levende på de gamle patriarkers tid som nu. I sandhed, Herrens krav angående menneskets ophøjelse i gamle dage ville være nøjagtig de samme som nu.

Når man tænker på Enok og hans folk, som vandrede med Gud og blev modtaget i Hans skød (Moses 7:69), ser det usandsynligt ud, at de skulle blive modtaget på denne måde uden de endowments, som sædvanligvis kun gives til menneskene i de hellige templer. Der siges meget i Lære og Pagter, afsnit 132:29-37, om de velsignelser, som Abraham modtog som resultat af sin tro på Gud. Herren siger, at han "... er indgået til sin ophøjelse og sidder på sin trone." (Vers 29.) Det samme kan siges om Isak og Jakob. (Vers 37.) Abraham, Isak og Jakob må have fået alle Evangeliets velsignelser besejlet på sig, herunder alle de hellige endowments der gives til de trofaste i dødeligheden.

Nogle vil måske spørge hvor de templer var, hvor de kunne modtage deres endowments. Det er rigtigt, at skriften siger meget lidt direkte om templer i de gamle patriarkers dage, men det beviser ikke, at de ikke eksisterede. Kirken eksisterede på Abrahams tid; ja, den store Melkisedek synes at have stået i spidsen for den, og det var til ham de trofastes fader betalte tiende. (1. Mos. 14:20.) Abraham fik også sit præstedømme fra Melkisedek. (L. & P. 84:14.) Den kendsgerning at der blev betalt tiende på Abrahams tid kan få os til at tro, at en sådan indtægt ville blive brugt delvis til at bygge gudsdyrkelsestemple og til at rejse eller drive et tempel, „som mit folk altid har

befaling om at bygge til mit hellige navn", for at gentage vort første citat.

De forklaringer der gives til visse figurer, som findes i Faksimile nr. 2 i Abrahams Bog, må overbevise den taktsomme sidste dages hellige læser om, at Abraham var bekendt med de hellige endowments og derfor også et tempel eller en tilsvarende bygning, hvor de kunne administreres. Den yderligere kendsgerning, at Evangeliet blev forkyndt vidt omkring i Palæstina forud for israeliternes komme under Josua, må åbne vort sind for muligheden af en fuldt bemanded kirkelig organisation i Det hellige Land i gamle dage. (1 Nephi 17:35.) En sådan kirke ville utvivlsomt have de åndelige fordele ved et tempel.

Da Moses førte Israel ud af Ægypten, var en af de første ting han gjorde at prøve at få folket til at anerkende Det højere Præstedømme og modtage den ordinanse, hvori „gudfrygtighedens kraft åbenbares." (L. & P. 84:19-20.)

„Og uden disse forordninger og Præstedømmets myndighed bliver gudfrygtighedens kraft ikke åbenbaret for menneskene i kødet.

Thi uden dette kan intet menneske se Gud Faderens ansigt og leve.

Moses lærte Israels børn dette tydeligt i ørkenen og søgte med al flid at helliggøre sit folk, så de kunne skue Guds ansigt." (Ibid., 84:21-23.)

Et sådant program som det Moses forestillede sig, krævede de hellige endowments, og skønt den store lovgiver ikke kunne bygge et tempel i ørkenen, kunne han dog indrette et acceptabelt tabernakel, hvori de kunne administreres.

„Og atter, sandelig siger jeg jer: Hvordan kan jeres tvætninger være mig velbehagelige, medmindre de finder sted i et hus, der er bygget til mit navn?

Thi af denne grund befalede jeg Moses at bygge et tabernakel, som hans folk skulle føre med sig i ørkenen, og at bygge et hus i det forjættede land, for at disse

forordninger kunne åbenbares, som havde været skjult fra verdens begyndelse." (Ibid., 124:37-38.)

Vi ved ikke i hvilken udstrækning de ordinanser der hører til Det melkisedekske Præstedømme blev udført i tabernaklet, medens de var i ørkenen, og i Palæstina indtil den tid da Salomons Tempel blev bygget, men at sådanne ordinanser blev foretaget synes sikkert i lyset af udtalelser som følgende:

„Davids hustruer og medhustruer blev givet ham af mig ved min tjener Nathans hånd og gennem andre profeter, som havde nøglerne til denne magt . . .” (Ibid., 132:39.)

Det synes mere rimeligt at tro, at Nathan og de andre profeter besøgte Davids hustruer og medhustruer til ham på et helligt sted som tabernaklet end i nogen anden bygning.

Der har måske været lange perioder i Dommernes dage, da de ordinanser der hører til Det melkisedekske Præstedømme ikke blev udført i tabernaklet, når man ser på den historie, der findes i kapitlerne 17 til 21 i Dommerbogen. I de dage „gjorde (enhver), hvad han fandt for godt.” (Dommerbogen 17:6; 21:25.) De ordinanser der hører til Det aronske Præstedømme er måske blevet udført i større grad i denne periode, men selv om dette har vi kun meget få oplysninger.

I kapitlerne 25 til 40 i 2. Mosebog vil man finde beretninger om bygningen af tabernaklet og de forskellige begrænsninger med hensyn til det. Allerførst lægger vi mærke til, at Herren sagde til sit folk: „Og du skal indrette mig en helligdom, for at jeg kan bo midt iblandt dem.” (2. Mos. 25:8.) Derfor skulle bygningen almindeligvis være kendt som „Herrens hus.” (Ibid., 34:26; Josua 6:24.) Tabernaklet blev bygget af de fineste materialer som folket havde eller kunne skaffe medens de var i ørkenen. Der var hår og huder af hjordene, akacietræ fra ørkenen, tahasjskind, muligvis fra et marsvin eller lignende dyr fra Det røde Hav. Folk gav frivilligt af deres smykker og deres guld, sølv og messing og også stoffer i overflod til denne transportable helligdom i form af et telt.

Selve tabernaklet var i form af et rektangel, tredive kubits lang og ti kubits bred, med indgangen i den østlige ende. Den var også ti kubits høj. Omset til moderne mål var dimensionerne 15 m gange 5 m gange 5 m. Det indre af bygningen var delt i to hoveddele, den ene yderst mod vest, som var 5 kvadratmeter, var det Allerhelligste, og den anden, mod øst, var kendt som helligdommen eller det hellige sted og var 10 m lang og 5 m bred. En slags forhal lå yderst mod den østlige ende af det hellige sted, hvor indgangen til bygningen var.

Tabernaklet lå i den vestlige ende af en ydre gård, som var omkring 9 m bred og 50 m lang. Det hvide forhæng om den ydre gård blev holdt på plads af 60 stolper med sølvpotpe og messingfatninger. I den østlige halvdel af den ydre gård, foran tabernaklet, var vandkummen (2. Mos. 30:17-21) til tvætning af fødder og hænder, og alteret til brændoffer, som var lavet af akacietræ eller shittimtræ (en særlig slags akacie), belagt med messing. Alteret var hult for at lette flytningen under israeliternes

rejser; hver gang de stillede det op, blev det fyldt med jord, og der blev brændt ofre på det. (Se billedet af dr. Schick's rekonstruktion af tabernaklet og gården.)

Nøjagtigt hvordan ceremonierne i tabernaklet blev arrangeret kan vi kun gisne om efter beskrivelsen. Men inde i Det Allerhelligste, hvor pagtens ark stod, kunne Herren mødes med sit folks ledere. Herren sagde til Moses:

„ . . . Der vil jeg mødes med dig, og fra sonedækket, fra pladsen mellem de to keruber på vidnesbyrdets ark, vil jeg meddele dig alle de bud, jeg har at give dig til israelitterne.” (Ibid., 25:22)

Plan over Herodes' Tempel, dr. Schick's rekonstruktion.

Vi ved, at indvielsen af tabernaklet fandt sted den første dag i den første måned i det andet år efter israeliternes afrejse fra Ægypten. (Ibid., 40:17.) En sky hvilede over den hellige bygning om dagen og en ildsøjle om natten under hele deres vandring. Hver gang lejren flyttede, tog levitterne tabernaklet og skilte det ad og satte det sammen igen på den nye lejrlplads. (Ibid., 40:34-38.)

Da israelitterne havde bosat sig i Kana, rejste Josua tabernaklet i Silo, hvor det blev stående i hele Dommernes periode. (Josua 18:1.) Under Sauls regering var det i Nob. (Sammenlign 1 Sam. 21:1 med Mark. 2:26.) Under det meste af Davids regering og under Salomons regering, indtil bygningen af templet, var tabernaklet opstillet på højen Gibeon. (1 Krøn. 16:39; 21:29.) Til sidst bragte Salomon det op til templet (1 Kong. 8:4; 21:29), som var bygget efter samme model, men på alle områder var mindst dobbelt så stort.

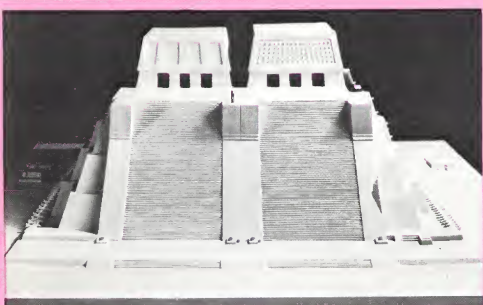
Materialerne til det permanente Herrens hus, der er kendt som Salomons tempel, blev for størstedelens vedkommende samlet af David. (2 Sam. 7; 1 Krøn. 28:11; 29:9.) Det anslås at han samlede ialt 108,000 talenter guld, 10,000 dærejre guld og 1,017,000 talenter sølv til den fremtidige bygning og dens inventar. Med disse metaller og andre materialer, som Salomon sørgede for, byggede

kongen et yderst overdådigt tempel til Herren. Det blev fuldført på syv et halvt år.

Med hensyn til de ordinanser der blev udført i dette og de efterfølgende templer i Israel, behøver vi kun at sige lidt. Det var sandsynligvis de samme, som dem der blev udført i tabernaklet.

Salomons Tempels udseende vil omtrentlig være som den rekonstruktion ved Stevens, der vises på billedet sammen med denne artikel.

Der bør siges lidt om det „støbe hav“ eller fonten, som støttedes af tolv okser, og som nogle fejlagtigt har ment lå under Salomons Tempel og symboliserede dåb

Model af Templet i Tenayuca, aztekiske periode.

for de døde. I Anden Krønikebog finder vi følgende om den:

... præsterne brugte havet til at tvætte sig i ... havet opstillede han (Salomon) ved templets sydside, ved det sydøstre hjørne." (2 Kron. 4:6, 10; 1 Kong. 7:39.)

I kong Akaz's regering (736-721 f. Kr.) tog denne konge havet ned fra kobberokserne og opstillede det på stenfliser. (2 Kong. 16:17.) Da Nebukadnezar indtog Jerusalem i 590 f. Kr. (Mormons Bogs kronologi) slog han fonten i stykker. (Ibid., 25:13; Jer. 27:19-22.)

Det er af betydelig interesse for os, at videnskaben bekræfter den kendsgerning, at der blev bygget have til de babyloniske templer.

Efter det babyloniske fangenskab bemyndigede den persiske kong Kyros jøderne til at bygge et tempel 60 kubits (30 m) højt og lige så bredt (Ezra 6:3; Josephus, Antiquities XI. 4, 6; sammenlign XV 11, 1), i stedet for det der blev ødelagt af Nebukadnezar i år 500 f. Kr. Templet blev sandsynligvis påbegyndt omkring det andet år efter deres hjemkomst fra fangenskab (537 f. Kr.?), men jøderne modte vanskeligheder, blandt andet megen modstand fra samaritanerne, og holdt op med at bygge. Men i det andet år af kong Darius's regering (520 f. Kr.), gav

Herren befaling til jøderne om at fuldføre den hellige bygning. Hele Haggajs profeti omhandler dette projekt. Planen for Salomons Tempel blev fulgt i al almindelighed, men grundet på folkets fattigdom ikke i så overdådigt stil. Mange af karrene der var anvendt i det tidligere tempel blev givet tilbage. (Ezra 1:7-11.) Det Allerhelligste var tomt, for Pagtens Ark forsvandt, da Nebukadnezars styrker trængte ind i Palæstina.

Dette tempel, der fik navn efter Zerubbabel og sommetider er kendt som det Andet Tempel, blev fuldført i det sjette år efter Darius, år 515 f. Kr. (Ibid., 3:8; 6:15.)

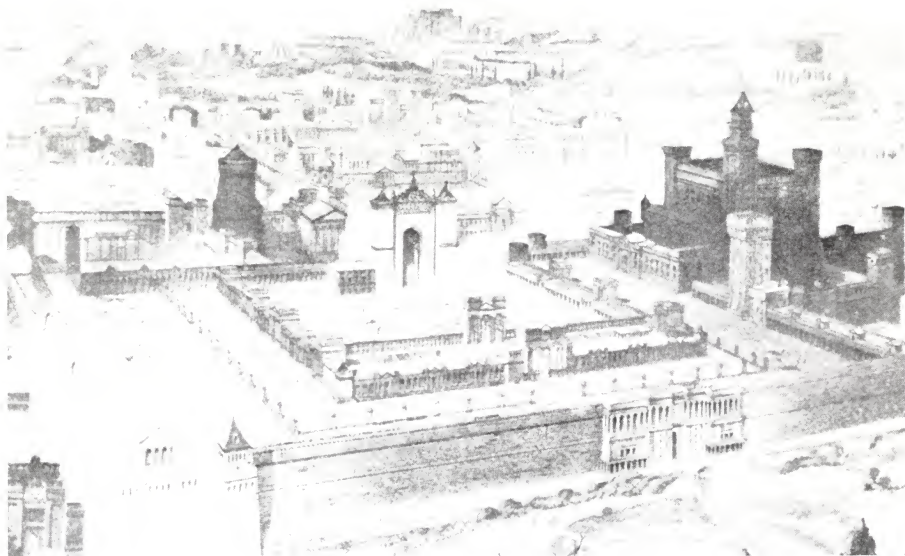
Ikke ret mange år efter indvielsen af det Andet Tempel blev jøderne verdslige og uværdige til at administrere de hellige ritualer i det. Malakias's Bog (1:2; 2:17; 3:5-18) er en stor profets protest mod folkets korruption og uværdighed. Vi er ikke i stand til at sige, hvor længe Herren var villig til at anerkende de ordinanser der blev udført i dette tempel efter at det var indviet, men det kan ikke have været mange år. Det ville være interessant at kende enkelthederne ved administreringen af templet efter at profeterne var forsvundet fra Israel, en periode på omkring fire hundrede år.

Det er af interesse at vide, at visse grupper jøder byggede et tempel på øen Yeb, senere Elefantine, i Nilen. Disse jøder, som oprindeligt var lejesoldater, talte og skrev aramæisk. Der er fundet papyrusruller, som viser at de bevarede deres egne skikke og havde selvstyre. Tilsyneladende i ulydighed mod loven og andre jøders skikke i adspredelsen, oprettede de et tempel, der var indviet til Yahu. I dette tempel ofrede de fødevarer, røgelse og brændofre. Papyrusrullerne henviser også til påsken og det usyrede brøds fest. Da perseren Cambyses erobrede Ægypten i år 525 f. Kr. ødelagde han de ægyptiske templer, men sparede Yahu-templet. Meget senere ødelagde de rasende ægyptere, under den persiske guvernørns fravær i 411 f. Kr., det jødiske tempel, tilskyndet af præster der tjente den væderhovedede Chnum. Vi er i besiddelse af papyrusruller, som viser at jøderne øjeblikkelig bønfuldt Bagoas, Judæas guvernør, højpræsten Johanan og andre jødere om at komme dem til hjælp. Der kom intet svar. I år 408 f. Kr. bønfuldt kolonien igen deres jødiske brødre, og ledsagede deres brev med gaver. Denne gang blev der givet tilladelse til at genopbygge templet og af ofre fødevarer og røgelse. Indtil fornylig blev det anset for tvivlsomt om templet virkelig blev genopbygget. Nu antyder de Brooklyn-aramæiske papyrusruller, udgivet af dr. Emil G. Kræling, at det blev det.

Angående tempelbyggerne på Yeb og deres åndelige tilstand vil det være tilstrækkeligt for de sidste dages hellige at vide, at de ikke alene dyrkede Yahu, men også andre guddomme i Kana, f. eks. Ashim-Bethel, Anath-Bethel og Cherem. I Elefantine var Anath Yahu trøstermand under navnet Anath-Yahu. Ud fra disse kendsgerninger kan man også slutte sig til den åndelige tilstand hos de jødiske jøder, som skrev brevet til Yeb.

Zerubbabels Tempel blev til slut efterfulgt af Herodes's Tempel. Vi skylder den jødiske historiker Josephus tak for de temmelig komplette beskrivelser af denne helligdom, og Mishnah skylder vi også tak. Det gamle tempel

Tegning af Salomons Tempel.

blev ikke revet ned, før meget af materialet til det nye var blevet samlet.

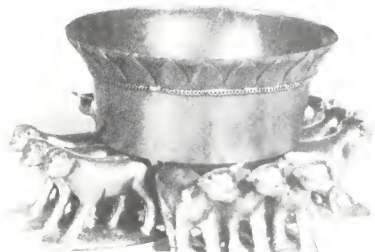
Arbejdet på det nye tempel påbegyndtes i det attende år af Herodes's regering, 20-19 f. Kr. Og det store kompleks af gårde og bygninger i forbindelse med Herodes's Tempel blev ikke fuldført før Albinus's styre, 62-64 e. Kr. Det gamle tempelområde blev udvidet til det dobbelte af sine tidligere dimensioner. Selve templet blev bygget af store blokke af hvide sten; dets indre havde samme længde og bredde som Salomons Tempel, men højden var 40 kubits (20 m), heri ikke medregnet et øvre rum, i stedet for 30 kubits (15 m). Herodes's Tempel var delt i det Allerhelligste og helligdommen eller det hellige sted som i de tidligere templer, men udstyret var langt mere overdådigt. Det Allerhelligste var tomt og var skilt fra det hellige sted ved hjælp af et forhæng. Læseren henvises til Josephus angående en mere detaljeret beskrivelse af den store tempelbygning.

Mormons Bog gør det klart, at nephiterne, en anden gren af det hebraiske folk, kendte brugen af templer og byggede nogle af dem i Amerika. Tilsyneladende var det første tempel det, som blev bygget af Nephi efter at han og hans følgesvende havde skilt sig fra deres uretfærdige brødre. Det blev bygget efter samme plan som Salomons Tempel, og enkelthederne kunne de lære af messingpladerne. Her er Nephis ord:

„Og jeg, Nephi, byggede et tempel, og jeg opførte det i samme stil som Salomons Tempel med undtagelse af, at det ikke blev bygget af så mange kostbare ting, for de fandtes ikke i landet, hvorfor det ikke kunne bygges som Salomons Tempel. Men bygningens stil var som Salomons Tempel, og udførelsen deraf var meget smuk.“ (2 Nephi 5:16.)

Det er meget usandsynligt, at Nephi ville bygge et tempel uden at Herren udtrykkelig havde bemyndiget ham til det ved åbenbaring. Desuden måtte alle de ordi-

Det „Støbte Hav“ i Salomons Tempel.

nanser, der hører til templet, åbenbares. Nephiterne holdt Moseloven, men deraf følger ikke, at ordinansarbejdet for de levende, inden for Det aronske Præstedømmes begrænsninger, kun ville være tilladt i den hellige bygning. Nephi og hans folk holdt Evangeliets lov, og det er sandsynligt, at alle de ordinanser for de levende, der hører til Det melkisedekske Præstedømme, ville blive udført. Nephi synes at have haft visse af Præstedømmets beseglingsmagter, ligesom en anden Nephi der omtales i Helamans Bog. (2 Nephi 33:15; Helaman 10:7.) Så længe profeter som disse fandtes, kunne der gives de retfærdige den fulde endowment; ellers ville der sandsynligvis blive administreret en begrænset endowment inden for Det aronske Præstedømme.

Det er sandsynligt, at Nephis broder, Jakob, underviste i ovennævnte tempel, men Kong Benjamins tale må være blevet holdt i et andet tempel, beliggende i Zarahemlas Land. (Mosiah 1:1,18.)

Zeniffs folk kan udmærket have repareret Nephis gamle tempel, da de vendte tilbage til deres faders arveland, eller de har måske bygget et nyt. (Mosiah 7:17.) Nogle interessante spørgsmål opstår angående Zeniffs folks brug af et tempel. Havde de den rette myndighed til at administrere ordinanser deri, eller brugte de det ganske simpelt som et mødested? Spørgsmålet om den rette myndighed opstår især under Kong Noahs onde styre.

Noget interessant om en hændelse der fandt sted i et nephitisk tempel — hvor eller hvornår får vi ikke at vide — fortælles af Amulek:

„Jeg er Amulek, Giddonahts søn, der var en søn af

Ishmael, som var af Aminadis slægt, og det var den samme Aminadi, som udtødede skriften, der var skrevet med Guds finger på templets mur.

Og Aminadi var en efterkommer af Nephi, som var Lehis søn . . .” (Alma 10:2-3.)

Da den opstandne, herliggjorte Frelser viste sig for nephiterne i tre på hinanden følgende dage, gjorde Han det . . . rundt omkring templet, som lå i Overflødhedens land . . .” (3 Nephi 11:1.) Før vor Herres opstandelse kunne ordinansarbejde for de døde ikke udføres hverken i templerne i Palæstina eller i Amerika. Men efter sin opstandelse forklarede Han dette arbejde fuldstændigt for nephiterne. Det ser vi af den kendsgerning, at Han citerede hele kapitel 3 og 4 i Malakias og „ . . . udlagde det for folket; . . .” (3 Nephi 24; 25; 26:1.) Således lærte nephiterne om Profeten Elia's beseglingsmagter, således som de anvendes ved ordinansarbejdet for de døde. Vi kan antage, at dette arbejde blev udført i deres templer i den periode hvor de var retfærdige, i fire generationer. Mormon fik ikke lov til at citere Frelserens forklaringer om Malakias's henvisninger til Profeten Elia, fordi nøglerne til denne viden i vor forvaltning skulle komme til Joseph Smith, som ville forklare deres rette funktioner.

Efter Frelserens opstandelse må ordinansarbejde for de døde være blevet udført i hellige bygninger, som er rejst i Middelhavslændene. Paulus's henvisning til dåb for de døde i 1. Kor. 15:29 synes at bevise denne kendsgerning. I hvert tilfælde synes korinterne at have haft adgang til et tempel, der var anerkendt til dette arbejde. Det var sandsynligvis meget lille, og vi har ingen oplysninger om det. Det samme gælder enhver anden lignende bygning, der er rejst af de første hellige til Herren i det første århundrede efter Kristus. ○

De sidste dages helliges opfattelse af ægteskabet

Ægteskabet er og bør være et sakramente. Ordet *sakramente* defineres på forskellig måde, men blandt kristne betegner det en religiøs handling eller ceremoni, der udføres af én der har den rette myndighed. Det er en forpligtelse, eller højtidelig pagt, et åndeligt tegn eller bånd mellem de forlovede parter selv og mellem dem og Gud. At ægteskabet blev indstiftet og helliggjort af Herren selv ses af følgende citater: „Derpå sagde Gud Herren: Det er ikke godt for mennesket at være ene; jeg vil gøre ham en medhjælp, som passer til ham!

Derfor forlader en mand sin fader og moder og holder sig til sin hustru, og de to bliver eet kød.“ (1. Mos. 2:18,24.)

Da Jesus drog fra Galilæa og kom til Judæas kyst på den anden side af Jordan, fulgte en stor skare Ham, og farisæerne spurgte Ham angående skilsmisse: „Dertil svarede Han og sagde: Har I ikke læst, at Skaberen fra begyndelsen skabte dem som mand og kvinde

og sagde: Derfor skal en mand forlade sin fader og moder og holde sig til sin hustru, og de to skal blive eet kød?

Så er de da ikke længer to, men eet kød. Derfor: hvad Gud har sammenføjet, må et menneske ikke adskille.“ (Matt. 19:4-6.)

Det er tydeligt, at det var Guds hensigt, at manden og kvinden skulle blive ét. Ved personligt at forrette denne vielse, helliggjorde Han indstiftelsen af ægteskabet. Det er en normal, sund og ønskværdig tilstand og blev indstiftet for at opfylde Guds formål på jorden.

Det er det centrale element ved oprettelsen af et hjem. Det er mere end en menneskelig institution, der udelukkende skal reguleres ved sædvane og borgerlig lov. Det er mere end en kontrakt som middel til at håndhæve den moralske lov. Det er eller bør være et religiøst sakramente, hvorved manden og kvinden højtideligt påtager sig at samarbejde med Gud i Hans erklærede formål, nemlig at gøre det jordiske liv og dødeligheden tilgængeligt for Hans åndelige børn og tilvejebringe deres uadødelighed og evige liv.

Der er folk som siger, at det højeste, det helligste og mest ønskværdige liv kan opnås uden for ægteskabspagten. Med andre ord vil de forbyde dem, som søger den højeste herlighed, at blive „besmittet ved fysiske og dyrelignende forbindelser.“ Der findes ingen bekræftelse i skriften på en sådan lære. I Ordsprogenes Bog læser vi: „Fandt man en hustru, fandt man lykken og modtog nåde fra Herren.“ (Ordsp. 18:22.) Og apostlen Paulus sagde i brevet til Timoteus: „Men ånden siger med klare ord, at i de sidste tider skal nogle falde fra troen, idet de lytter til forførende ånder og dømoners lærdomme,

forledte dertil af hylkeri hos løgnlærere, som er brændmærkede i deres egen samvittighed.

De forbyder ægteskab og kræver afhold fra spiser, som Gud har skabt til at nydes med taksigelse af dem, der tror og er nået frem til sandhedserkendelse.“ (1 Tim. 4:1-3, kursiv tilføjet.) Og i Lære og Pagter læser vi: „Atter siger jeg jer: Den, der forbyder ægteskab, er ikke af Gud, thi ægteskabet er indstiftet af Gud for menneskene.“ (L. & P. 49:15.)

De sidste dages hellige tror, at for at opnå det bedste i livet og den største lykke i denne verden og i den næste, må mænd og kvinder vies i templet for tid og evighed. Uden tempelvielsens beseglingsordinanser kan mennesket ikke opnå en gudlignende tilstand eller modtage en fylde af glæde, fordi den ugifte er ikke et helt menneske, er ikke fuldstændig.

For en sidste dages hellig findes der kun én form for vielse, som er fuldt akceptabel, og det er tempelvielse eller celestial vielse, som kun kan udføres i Kirkens templer. Templer bygges og indvies til Herrens hellighed for at skaffe et sted, hvor åndelige og evige ceremonier og ordinanser kan udføres. Selv om vi godkender borgerlige vielser, der udføres af præster i andre kirker, og borgerlige vielser, der udføres af embedsmænd, eller af andre

Døbefonterne i templerne hviler, ligesom denne i Salt Lake Templet, på tolv okser.

der er lovligt bemyndiget til at udføre dem, tror vi at kun i et Guds tempel kan der foretages en vindsig for tid og evighed, og så kun af en der har den myndighed, som Kristus gav Peter, da Han sagde: "... hvad du binder på jorden, det skal være bundet i himlene ..." (Matt. 16:19.)

Man hentyder til denne myndighed i skriften som „Himmerigets nøgler,“ (Idem) og ved det celestiale ægteskab åbner disse nøgler døren til dette rige.

Mennesket har visse grundbehov — moralske, sociale, biologiske og åndelige — og disse kan kun opfyldes fuldstændigt i den af Gud ordnede institution, evigt ægteskab.

For at kunne leve et rigt liv her og et evigt liv herefter må mennesket elske og blive elsket, tjene og ofre, have ansvar og udøve de skabende kræfter, som Gud har givet ham. "... jeg er kommet, for at de skal have liv og have overflod." (Johs. 10:10.)

Men måske ligger ægteskabets største værdi ikke i det, som tilfalder den enkelte mand og kvinde. Formålet med deres forening er antydnet i begyndelsen ved Herrens befaling: „Bliv frugtbare og mangfoldige og opfyld jorden, gør eder til herre over den ..." (1. Mos. 1:28.) I det rette ægteskab er der mulighed for mennesket til at virkeliggøre sin naturlige trang til at være skabende og produktiv. Dette kan kun opfyldes og nydes på rette måde i ægteskabet, ved at føde børn og opdrage børn. Forældre bør erindre, at de børn, der fødes dem — deres børn — også er Guds børn. Han er Fader til deres åndelige legemer, og i den førjordiske tilværelse sørgede han viseligt for, at den evige materie og den evige ånd var uadskilleligt forbundne og modtager en fylde af glæde. Sidste dages hellige tror derfor, at Gud virkelig er den tredje part i dette forhold, og at det at bringe børn til verden inden for det guddommelige stadsfæstede ægteskab er en del af Hans plan om at tilvejebringe u dødelighed og evigt liv for mennesket.

Da vor Herre Jesus betegnede kærlighed til Gud og kærlighed til næsten som de to store bud, helliggjorde Han kærligheden. Ja, vi får at vide, at Gud er kærlighed. Ligesom Gud er evig, må kærligheden derfor også være evig, og dens frugter og velsignelser er beregnet til at fortsætte gennem de kommende evigheder. Men når man skal nyde den evige kærligheds privilegier og fordele, hvor det drejer sig om ægtemænd og hustruer, forældre og børn, da er den ordinanse, som bekræfter og helliggør dette det smukkeste af alle forhold, ikke antagelig, hvis den indeholder begrænsningen „indtil døden skiller jer.“ For at familieforhold og ægteskabelige forbindelser kan være evige, må ægteskabskontrakten absolut fastslå „for tid og al evighed.“

Alle mennesker burde være klar over deres ansvar over for deres afkom og de pagter de indgår i forbindelse hermed. Da Herren sagde: „Vi kan ikke fuldkomnes uden dem“ (L. & P. 128:18), hentydede Han til en kæde, hvis led strækker sig ind i fremtiden så vel som tilbage til fortiden. Ja, i virkeligheden kan vi have mere direkte ansvar for dem, som er betroet os i dette liv end for vore forfædre. Vi kan ikke blive holdt ansvarlige for vore forfædres synder, enten det er noget de har begået eller det er undladelssesynder, men Han har advaret os om, at hvis vore

efterkommere gør noget forkert og det er på grund af at vi har svigtet vor pligt over for dem, da vil synden hvile på vore hoveder.

Blandt de velsignelser, som de, der opnår den højeste grad i det celestiale rige, får, er den velsignelse evigt at kunne formere sig, hvad der blandt andet betyder, at selv efter døden kan mennesker vedblive at samarbejde med Gud ved at tilvejebringe u dødelighed og evigt liv til mennesker.

De sidste dages helliges opfattelse af evig fremgang omfatter også evig udvikling, evig forøgelse af kundskab, magt, intelligens, viden og alle de andre egenskaber og evner, som bidrager til guddommelighed. Men i Guds hus-holdning kan mennesket ikke opnå denne tilstand af fortsat fuldkomnethed i sin ufærdige eller ugifte stand. Der må være udvikling og forøgelse af hele mennesket, med andre ord, det menneske som har fundet og er blevet forenet med sin anden halvdel.

Denne opfattelse af ægteskabet, med dets guddommelige perspektiv, giver ny mening og betydning, værdighed og herlighed til tanken om ægteskab. Med denne opfattelse vil det betænksomme menneske være mere omhyggelig og opmærksom ved valget af sin evige ledsager. I sandhed, før man indgår i en sådan evig kontrakt, bør både mænd og kvinder være ydmyge og tænke sig godt om og andægtigt søge om guddommelig vejledning.

Den religiøse ukrænkelighed og billigelse af ægteskabsforholdet bliver i høj grad forøget og værdsat, når parret for ægteskabet — og de må nødvendigvis være af samme tro — begynder med det samme mål for øje. De må forberede sig og være værdige til at modtage den hellige ordinanse i bygningen hvor kun de værdige kan komme ind. Her modtager de instruktioner, indgår pagter, og derefter lover de ved alteret hinanden evig kærlighed og troskab i Guds og engles nærværelse. I sandhed, en sådan opfattelse og skik, tilligemed de ledsagende forpligtelser, bidrager til bestandighed i hjemmet, til forherligelse af ægteskabsinstitutionen og til menneskesjælens frelse.

Et sådant ægteskab er nødvendigvis en troskabsakt, indgået i overværelse af en guddommelig partner. Der må være tro og mod for at gennemføre det, for at holde ud til enden, til trods for vanskeligheder, prøver, skuffelser og af og til smertelige tab.

Når man akcepterer betingelserne og forpligtelserne ved dette evige kompagniskab, må man være klar over at fiasko på dette område betyder næsten total fiasko. Lige meget hvor stor succes et menneske har på andre områder, så vil den forførende straf, hvis han undlader at fiasko på dette område betyder næsten total fiasko. Lige meget hvor stor succes et menneske har på andre områder, så vil den forførende straf, hvis han undlader at fiasko på dette område betyder næsten total fiasko. Lige meget hvor stor succes et menneske har på andre områder, så vil den forførende straf, hvis han undlader at fiasko på dette område betyder næsten total fiasko. Lige meget hvor stor succes et menneske har på andre områder, så vil den forførende straf, hvis han undlader at fiasko på dette område betyder næsten total fiasko.

... ægteskabet er indstiftet af Gud for menneskene. Derfor er det lovligt, at en mand har en hustru, og de to skal blive et kød, for at jorden kan opfylde formålet med sin skabelse, og blive fyldt med det bestemte antal mennesker i overensstemmelse med deres skabelse, for verden blev til." (Ibid., 49:15-17.) ○

Arkitektens tegning viser hvorledes Ogden Templet vil se ud, når det bliver færdigt. Provo Templet vil blive efter samme tegning.

Forts. fra side 201

Resultaterne af hans mission er alle vegne omkring os. Beviset er afgjort. Der kan overhovedt ikke være nogen tvivl. Elijah er kommet. En af de største profetier er blevet opfyldt. Det er et af de mest overbevisende af alle tiders tegn, idet det bevidner, at Herrens store og frygtelige dag er nær.

Men denne udbredte interesse for genealogi bevidner ikke blot sandheden af Elijahs komme; den giver det samme vidnesbyrd om de mænds guddommelige kaldelse, for hvem han viste sig. Den forkynder med ubestridelig sandhed, at de mænd, som modtog Elijah i det tempel i Kirtland, var udvalgt af den Almægtige, og at det værk, de indstiftede ved Elijahs hjælp, var inspireret fra himlen.

Gennem åbenbaringer fra Gud og bemyndiget gennem engles betjening, organiserede de Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og gengav til verden Kristi Evangelium i dets renhed. De blev ordineret til Præstedømmet af Peter, Jakob og Johannes, og med den magt forkyndte de påny Evangeliet i dets gengivne enkelthed.

De forkyndte formålet med Elijahs komme og hvad

der lå bagved det, at han skulle „vende børnenes hjerter til deres fædre“.

De forkyndte, at denne genealogiske interesse har en bestemt plads i Frelsens Plan, en direkte forbindelse med det fundamentale i den kristne religion.

Derfor har vi — som resultat af Elijahs mission i vor tid — en dobbelt-aktivitet på jorden. For det første er der en verdensomspændende aktivitet i udarbejdelsen af familieoptegnelser og anetavler og i at sørge for den nødvendige identifikation af dem, som har levet på jorden, men nu er døde.

For det andet er der den intense aktivitet blandt Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige med at bygge templer og udføre Evangeliets hellige ordinanser i dem, således at alle, som kommer til Kristus, kan blive frelst i Hans Rige.

Dette tempelarbejde kunne ikke blive udført uden den identifikation, der fremskaffes gennem denne verdensomspændende, genealogiske undersøgelse. De to aktiviteter går hånd i hånd for at udføre Herrens værk, således som det blev indstiftet af profeten Joseph Smith og nu videreføres af hans folk.

Derfor er det, „Mormonerne“ bygger templer!

